

Análise da Enquisa de Condicións de Vida con enfoque de infancia 2026

Galicia





plataforma de infancia

españa

Análise da Enquisa de
Condicións de Vida con
enfoque de infancia 2026

Galicia

EDITA: Plataforma de Infancia
COORDINA: Débora Quiroga
ELABORA: Joffre López Oller e Débora Quiroga

XUÑO 2026

Os dereitos desta publicación son compartidos, o que significa que calquera persoa é libre de copiar, distribuír e comunicar a obra, sempre que se recoñeza o crédito da editorial e non se use con fins comerciais nin de xeito contrario aos dereitos da infancia.





Índice interactivo

01

Introdución _____ 4

02

Metodoloxía _____ 6

03

Contexto España _____ 9

04

As comunidades autónomas _____ 17

05

Os Obxectivos de Desenvolvemento Sostible e as comunidades autónomas _____ 32

06

Galicia _____ 35

07

Conclusións _____ 42

08

Anexo: Siglas _____ 47



01 | Introducción

O informe [A Pobreza Infantil en España: Análise da Enquisa de Condicións de Vida con Enfoque de Infancia 2026 \(abril, 2026\)](#), producido anualmente pola Plataforma de Infancia, amosa que en 2025 o indicador AROPE e todos os seus compoñentes (risco de pobreza, privación material severa e traballo de baixa intensidade) caeron entre a poboación infantil por primeira vez en anos. Particularmente salientable é a redución da pobreza severa e da privación material severa, as cales diminuíron en 1,6 puntos porcentuais.

Con todo, a análise dos microdatos amosa que, aínda que houbo unha mellora xeral en todas as taxas, esta non se estendeu aos nenos, nenas e adolescentes máis vulnerables. En particular, as familias monoparentais, as que teñen tres ou máis fillos e os fogares nos que a nai ou o pai é de orixe estranxeira experimentaron un empeoramento nos seus indicadores, mesmo nun contexto de mellora a nivel nacional.

Neste sentido, é esencial non limitar a análise aos datos nacionais, senón examinar a evolución da pobreza e/ou da exclusión social desde unha perspectiva rexional, prestando especial atención ás diferenzas entre as comunidades autónomas. Isto débese a que as políticas rexionais constitúen un dos eidos clave na loita contra a pobreza e/ou a exclusión social por varias razóns.

En primeiro lugar, España presenta significativas desigualdades territoriais estruturais. En liñas xerais, o país pódese dividir en tres grandes áreas: as comunidades autónomas do norte, que manteñen de xeito constante niveis significativamente máis baixos de AROPE e pobreza; as do sur, con niveis máis altos de privación; e un terceiro grupo composto por territorios transfronteirizos como Ceuta, Melilla e as Illas Canarias, que rexistran as cifras máis altas na maioría dos indicadores. Aínda que tamén se podería considerar unha división este-oeste, as diferenzas neste caso son menos pronunciadas. Se ben se observou certo progreso en determinadas rexións do sur, isto aínda non é suficiente para reducir significativamente as fendas rexionais.

Tamén é importante ter en conta que os niveis de ingresos e o custo da vida varían entre as comunidades autónomas. Cando se aplican os umbrais de pobreza axustados ao contexto rexional, pódense observar cambios significativos: en xeral, as comunidades do norte ven aumentar as súas taxas de pobreza, mentres que as do sur experimentan unha diminución.

Finalmente, a acción política a nivel rexional é crucial para combater a pobreza infantil e/ou a exclusión social. As comunidades autónomas teñen competencias clave en ámbitos como os servizos sociais, a educación, a vivenda, a sanidade e as prestacións por ingresos, a través de instrumentos como os plans de ingresos mínimos. Ademais, son responsables de implementar a Garantía Infantil Europea nos seus respectivos territorios a través dos seus plans de acción.



O obxectivo deste informe é ofrecer unha análise en profundidade da Enquisa de Condicións de Vida, baseada nos seus microdatos, ofrecendo unha imaxe detallada e representativa da situación dos nenos, nenas e adolescentes -definidos como a poboación menor de 18 anos- con especial atención ás características específicas de cada comunidade autónoma.



02

Metodoloxía





02 | Metodoloxía

A Enquisa de Condicións de Vida forma parte dunha metodoloxía da Unión Europea para medir a pobreza e/ou a exclusión social nos Estados membros e permite realizar comparacións entre eles. É realizada anualmente polo Instituto Nacional de Estatística (INE). Grazas a estes datos, é posible analizar o impacto da pobreza nas condicións de vida e as privacións que afectan aos membros do fogar, tanto a nivel nacional como rexional.

O tamaño efectivo da mostra da Enquisa de Condicións de Vida a nivel nacional comprende arredor de 72.000 persoas¹.

Empregando os datos obtidos da Enquisa de Condicións de Vida, é posible calcular o indicador AROPE, que se refire ás persoas que viven en pobreza e/ou exclusión social. Este indicador comprende:

Persoas en risco de pobreza despois das transferencias sociais: persoas cuxos ingresos por unidade de consumo² é inferior ao 60 por cento da mediana do ingreso dispoñible equivalente (despois das transferencias sociais). O ingreso refírese ao ano anterior á entrevista.

Carencia material severa: a privación material severa é a proporción da poboación que vive en fogares que carecen de polo menos catro dos seguintes nove elementos:

1. Non pode permitirse ir de vacacións polo menos unha semana ao ano.
2. Non pode permitirse unha comida que conteña carne, polo ou peixe polo menos cada dous días.
3. Non pode permitirse manter a súa casa a unha temperatura axeitada.
4. Non ten capacidade para facer fronte aos gastos imprevistos (de 650 euros).
5. Tivo atrasos nos pagos de gastos relacionados coa súa vivenda principal (hipoteca ou aluguer, facturas de gas, taxas de servizo, etc.) ou nos pagamentos a prazos en compras nos últimos 12 meses.
6. Non pode permitirse ter un coche.
7. Non pode permitirse un teléfono.
8. Non pode permitirse un televisor.
9. Non pode permitirse unha lavadora.

Persoas que viven en fogares con moi baixa intensidade de traballo (BITH): persoas de 0 a 59 anos que viven en fogares nos que os membros en idade de traballar traballaron menos do 20 por cento das súas horas potenciais totais de traballo no ano anterior á entrevista (período de referencia de ingresos).

1. [Nota de prensa: Enquisa de Condicións de Vida \(ECV\). Ano 2025. Resultados definitivos.](#)

2. As unidades de consumo outorgan un peso a cada membro do fogar en función dos seus membros e das súas idades. Así, á primeira persoa asígnaselle o valor 1, a cada persoa adulta adicional 0,5 e cada nena ou neno menor de 14 anos tería un valor de 0,3. Por exemplo, un fogar formado por dúas persoas adultas e dúas nenas ou nenos menores de 14 anos suporá 2,1 unidades de consumo (1 da primeira persoa adulta + 0,5 da segunda + 0,3 do primeiro neno ou nena + 0,3 do segundo neno ou nena).



Aínda que non forma parte do indicador AROPE, esta análise tamén ten en conta a intensidade da pobreza monetaria; polo tanto, tamén se proporcionan datos sobre as **persoas en risco de pobreza severa**, que son aquelas cuxos ingresos por unidade de consumo son inferiores ao 40 por cento da mediana do ingreso dispoñible equivalente. As cifras de ingresos refírense ao ano anterior á entrevista.

En 2021, modificáronse varios compoñentes do indicador AROPE; con todo, **este estudo utilizará a metodoloxía antiga, baseada na estratexia Europa 2020**, xa que é a única que permite construír unha serie temporal máis longa, que se remonta a 2008. As variacións son menores; así, en 2025, a taxa AROPE infantil coa definición antiga é do 33,2 por cento e coa nova definición, do 33,8 por cento. Ademais, segundo a nova definición de 2021, as novas medidas de privación material severa aplícanse á poboación de 16 anos e máis, mentres que para os menores de 16 anos os valores se derivan dos membros do fogar de 16 anos e máis.

Tamén cómpre salientar que a Enquisa de Condicións de Vida publícase cun ano de atraso, o que significa que os efectos da pandemia se reflicten nas cifras de 2021, agás no caso da privación material severa, que se refire aos 'últimos 12 meses'.

Finalmente, os datos utilizados para medir a renda calcúlanse a partir das cifras do ano anterior á entrevista; é dicir, a renda utilizada para medir a taxa de pobreza de 2025 é a de 2023.

En canto á desigualdade, esta mídese principalmente usando dous indicadores:

- **Índice de Gini:** é unha medida que calcula ata que punto é equitativa a distribución de ingresos nun territorio. Proporciona valores que van de 0 a 100. Un valor de 0 indicaría unha distribución completamente equitativa (igualdade perfecta); polo tanto, canto máis se achegue o valor a 100, maior será a desigualdade.
- **Ratio s80/s20:** calcula a relación entre a renda total recibida polo 20 por cento da poboación con maiores ingresos e a do 20 por cento con menores ingresos. Canto maior sexa o valor, maior será a desigualdade.

03

Contexto España





03 | Contexto España

A continuación preséntase un breve resumo dos datos clave sobre a situación da pobreza infantil e/ou exclusión en España en 2025:

O indicador AROPE para nenos, nenas e adolescentes en 2025 sitúase no 33,2 por cento. A cifra para o conxunto do país é do 25,5 por cento e, para a poboación de 18 anos ou máis, é do 24,1 por cento.

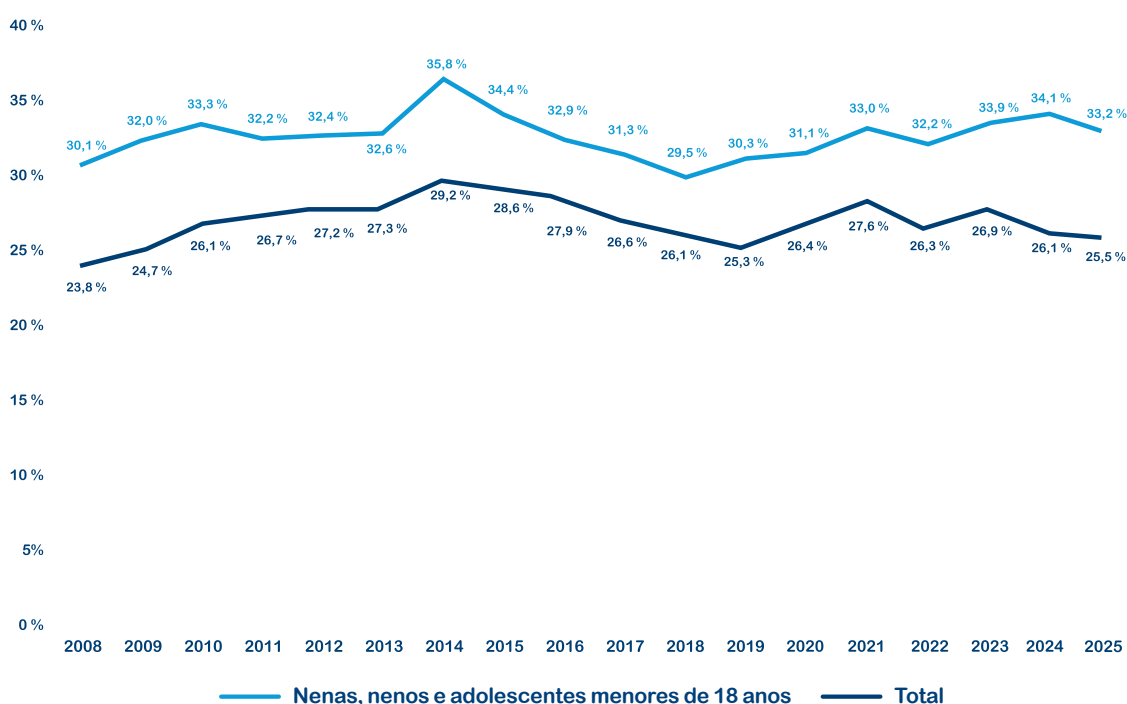
En termos absolutos, hai máis de 2,6 millóns de nenos, nenas e adolescentes que atópanse en situación de risco de pobreza e/ou exclusión social en España.

Desde que se teñen rexistros, a infancia é sempre o grupo etario (nenas e nenos menores de 18 anos) con maior taxa AROPE.

En comparación co ano anterior, a taxa entre os nenos, nenas e adolescentes diminuíu en 0,9 puntos porcentuais. Con todo, esta redución non devolveu as cifras aos niveis previos á pandemia e supón unha mellora de só 1,2 puntos respecto das cifras de 2015, o ano de referencia co que se establecen os obxectivos da Axenda 2030.

A pesar do descenso nas cifras da infancia, a fenda interxeracional –é dicir, a diferenza entre a taxa de nenos, nenas e adolescentes e a da poboación total– segue a ser moi ampla, de 7,7 puntos. Trátase da segunda fenda máis ampla de toda a serie histórica.

Figura 1. Tendencias nacionais no risco de pobreza e/ou exclusión social entre a infancia menor de 18 anos (estratexia Europa 2020) 2008–2025



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



28,4 por cento da infancia e adolescencia –é dicir, 2,2 millóns de nenos, nenas e adolescentes– viven cunha renda por debaixo do limiar de pobreza³. España é o país da Unión Europea con maiores niveis de pobreza infantil⁴.

En comparación con outros grupos de idade, obsérvase que a infancia ten un risco significativamente maior de pobreza monetaria⁵. Esta diferenza supón unha fenda de máis de 10 puntos porcentuais en comparación coa poboación de 18 a 64 anos, e de 12 puntos porcentuais en comparación cos maiores de 65 anos.

En total, o 19,5 % da poboación española e o 17,8 % das persoas de 18 anos ou máis están en risco de pobreza. Mentres que a taxa de pobreza da poboación en conxunto non cambiou significativamente, houbo unha diminución de 0,8 puntos entre a infancia.

Cómpre salientar aquí que España non é moi eficaz á hora de combater a pobreza infantil. En 2025, as transferencias sociais en España conseguiron reducir a taxa de risco de pobreza para as familias con presenza de infancia en 6,6 puntos porcentuais. Isto supón un descenso en comparación con 2024, cando a redución foi de 7,4 puntos. Aínda así, España segue moi por debaixo da media europea en transferencias sociais, que se sitúa en arredor de 14 puntos.

Neste sentido, é importante destacar algúns dos factores que contribúen ás taxas persistentemente altas de pobreza infantil en España:

- Invéstese o 1,4 % do PIB, mentres que a media europea sitúase no 2,4 %⁶.
- A contía das prestacións normalmente non supera o limiar de pobreza; por exemplo, no caso do Ingreso Mínimo Vital (IMV) e da súa combinación co Suplemento de Apoio á Crianza (CAPI), axudan a aliviar a pobreza severa, pero, con algunhas excepcións, non sitúan aos beneficiarios por riba do limiar de pobreza. Ademais, existe o problema de que as prestacións non chegan ás familias máis vulnerables (o fenómeno coñecido como ‘Non-Take-Up’)⁷. Así, en 2024, o **55 por cento das persoas que reuniron os requisitos para solicitar o IMV non recibiron realmente a prestación, e esta cifra sobe ao 72 por cento no caso do CAPI**⁸.
- A prestación por fillos e fillas en España baseada nos impostos supón case o 60 por cento do total, a porcentaxe máis alta de toda a Unión Europea. Este sistema beneficia ás familias con ingresos máis altos e, ao non ser reembolsable, exclúe ás familias en risco de exclusión social.
- En 2025, o 9,4 % dos fogares con presenza de infancia recibiron apoio, o que supón unha redución de 0,4 puntos porcentuais en comparación con 2024. Con todo, só o 24,8 % deste

3. O limiar da pobreza para o ano 2025 sitúase en 12.220,35 euros por unidade de consumo. Isto supón que un fogar monoparental cun fillo ou filla en risco de pobreza relativa contaría con menos de 662 euros ao mes por persoa, mentres que un fogar formado por dúas persoas adultas e dúas nenas ou nenos dependentes o faría con 535 euros por persoa.

4. Fonte: Eurostat. [At risk of poverty rate by age group - EU-SILC survey](#)

5. A pobreza monetaria fai referencia aos fogares cuxos ingresos por unidade de consumo son inferiores ao 60 % da mediana da renda dispoñible (véxase o apartado de metodoloxía).

6. Fonte: Eurostat (2025) [Expenditure on social benefits by function](#)

7. O *non take-up* é o termo que se refire ao fenómeno que se produce cando as persoas que reúnen os requisitos para acceder a un dereito ou axuda non o perciben.

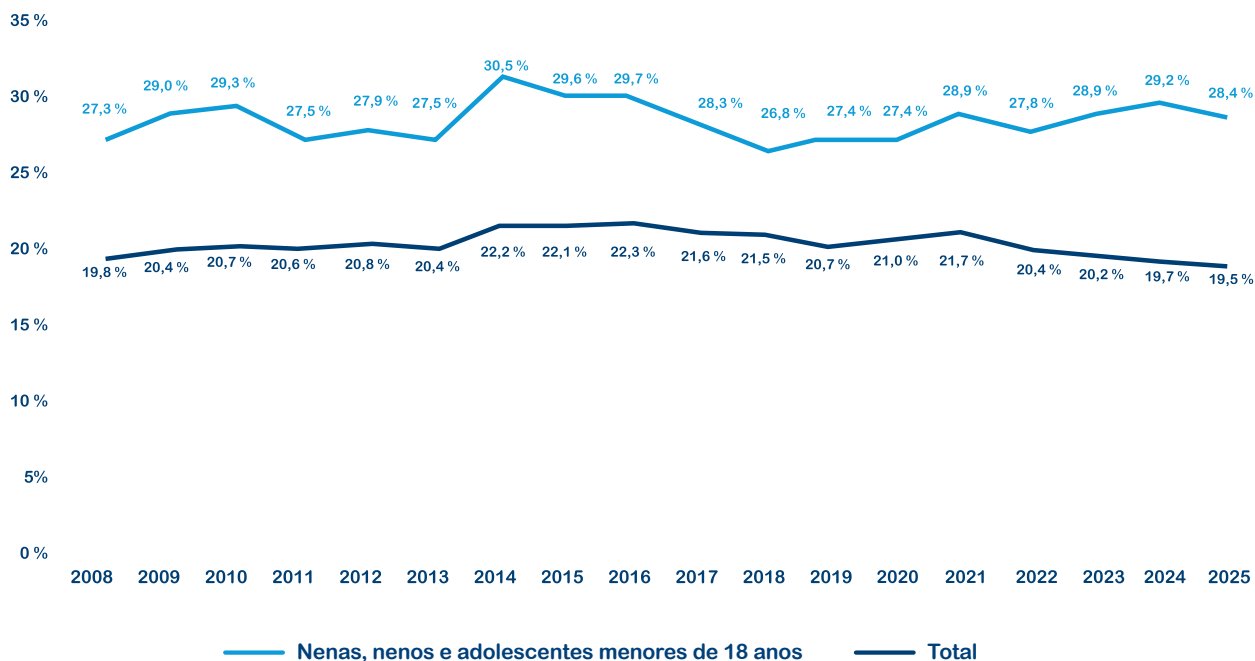
8. AIReF (2025) [Estudo. Ingreso Mínimo Vital](#).



apoio chegou aos fogares en risco de pobreza e/ou exclusión social. Ademais, o apoio aos fogares caeu no último ano e alcanzou o 28 % dos fogares na categoría AROPE.

- **En España, non existe ningunha axuda para a crianza** de fillos e fillas semellante ás que se atopan noutros países da Unión Europea, a pesar de que existe unha relación directa entre a axuda para a crianza de fillos/as e os niveis de pobreza infantil.

Figura 2. Tendencias nacionais no risco de pobreza entre os nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) 2008–2025



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

En 2025, o 12,5 por cento dos nenos, nenas e adolescentes vivían en pobreza severa⁹, o que significa que vivían con menos de 8.147 € por unidade de consumo ao ano¹⁰. Este tipo de pobreza ten raíces estruturais máis profundas e depende menos das circunstancias a curto prazo, o que a fai máis difícil de superar. Os efectos a longo prazo da pobreza severa na infancia son máis devastadores e persistentes co paso do tempo. A pobreza severa é máis prevalente na infancia, xa **que a taxa para a poboación en xeral é do 8 por cento, mentres que para as persoas de 18 anos ou máis é do 7,2 por cento.**

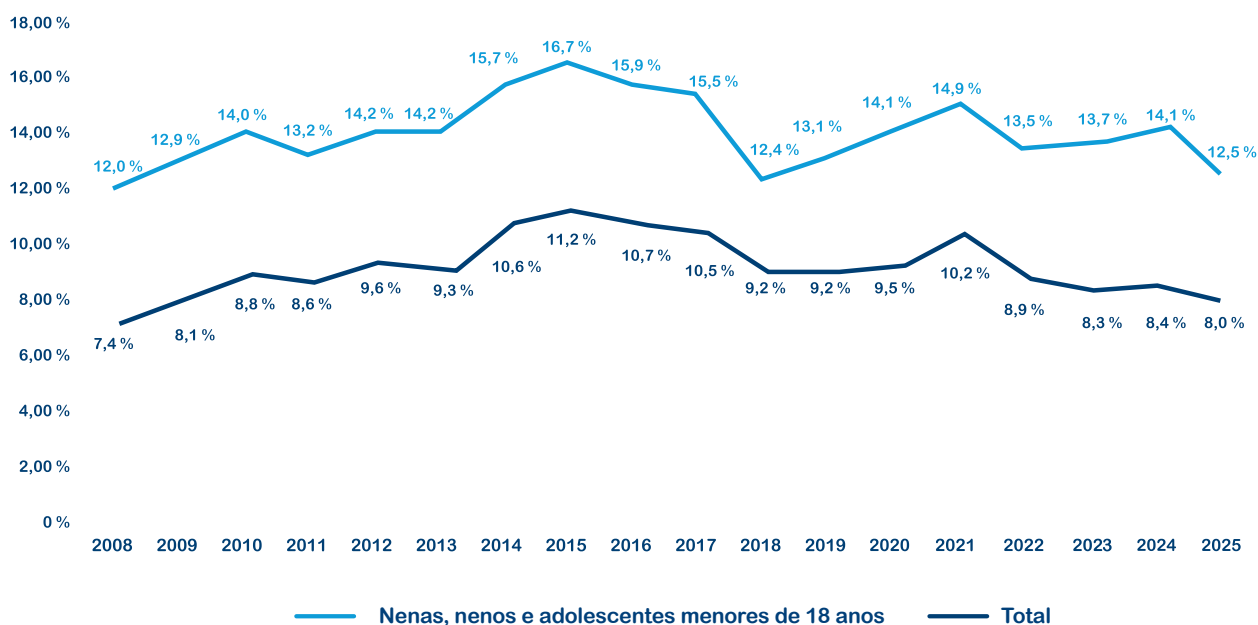
A pobreza infantil severa reduciuse 1,6 puntos porcentuais no último ano, tras tres anos de aumentos sucesivos. **Esta é a terceira cifra máis baixa da serie histórica.** Este descenso é significativo porque a pobreza severa non é meramente unha cuestión de nivel de ingresos; é un mecanismo de exclusión que mina as condicións de vida, limita o desenvolvemento e aumenta o risco de posteriores desvantaxes na educación, no emprego e na saúde.

⁹. É dicir, fogares cuxos ingresos por unidade de consumo son inferiores ao 40 % da mediana da renda nacional (véxase o apartado de metodoloxía).

¹⁰. Isto supón que as familias monoparentais cunha nena ou neno en risco de pobreza severa disporían de 441 euros mensuais por persoa, e as familias de catro membros (dúas persoas adultas e dúas nenas ou nenos), de 356 euros por persoa.



Figura 3. Tendencias nacionais na pobreza severa entre os nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) 2008–2025



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

A privación material severa permítenos analizar as dificultades que teñen os fogares para acceder a recursos básicos suficientes, mesmo nos casos en que os seus ingresos están por encima do limiar de pobreza.

O 8,6 % da infancia experimenta privación material severa (PMS). Isto equivale a 673.000 nenos, nenas e adolescentes. A cifra para o conxunto do país é do 7,6 % e do 7,4 % para a poboación de 18 anos ou máis. **A privación material severa é o indicador AROPE que máis caeu no último ano no caso da infancia, en 1,6 puntos porcentuais.**

A privación material severa ten impactos significativos na infancia, porque obstaculiza o seu desenvolvemento axeitado, crea desigualdade e vulnera os seus dereitos. A tendencia na privación material en comparación con 2024 foi positiva, xa que todos os indicadores ou ben diminuíron ou mantivéronse estables. Con todo, cómpre salientar que todos os compoñentes da privación material severa son máis altos entre a infancia, agás a pobreza enerxética, que é lixeiramente máis baixa entre nenos, nenas e adolescentes que na poboación adulta.

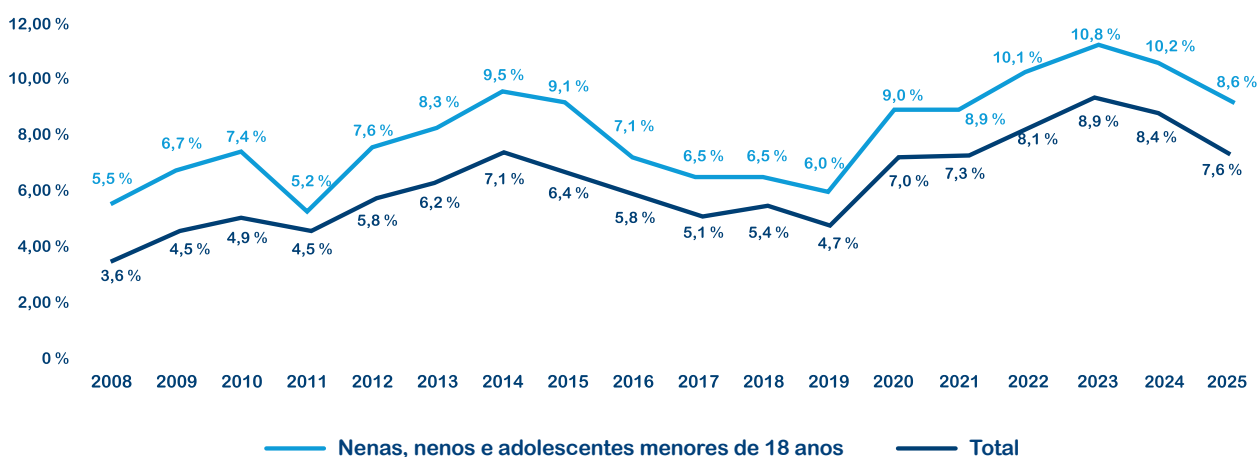
As principais conclusións son as seguintes:

- **Gastos imprevistos:** Case 3.300.000 nenos e nenas menores de 18 anos (42 por cento) viven en fogares que non poden afrontar gastos imprevistos, o que limita a súa capacidade de responder a emerxencias ou acontecementos imprevistos.
- **Retrasos nos pagos:** o 18,2 por cento – é dicir, máis de 1.424.000 da poboación infantil – vive en fogares que experimentaron atrasos no pago do aluguer, dunha hipoteca ou de pagamentos a prazos nos últimos 12 meses. Isto pode levar á inseguridade habitacional, ao risco de desafiuamento e a unha carga financeira adicional para as familias, con consecuencias negativas para nenos, nenas e adolescentes.



- **Falta de vacacións:** máis de 2,6 millóns de nenos, nenas e adolescentes (34 por cento) non puideron ir de vacacións durante polo menos unha semana ao ano.
- **Pobreza enerxética:** o 15,5 por cento da infancia (1.213.000) viven en fogares que non poden manter unha temperatura adecuada nas súas casas, o que afecta ao seu benestar e á súa saúde.
- **Alimentación insuficiente:** o 5,6 por cento dos nenos, nenas e adolescentes (438.000) non consumen proteínas animais (carne, polo ou peixe) polo menos cada dous días, o que reflicte unha dieta insuficiente e pouco equilibrada.
- **Fenda dixital:** o 8,4 por cento de nenos, nenas e adolescentes (657.000) non teñen acceso a un ordenador persoal, unha cifra que se mantivo máis ou menos estable nos últimos tres anos.

Figura 4. Tendencia nacional na privación material severa entre os nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) 2008–2025

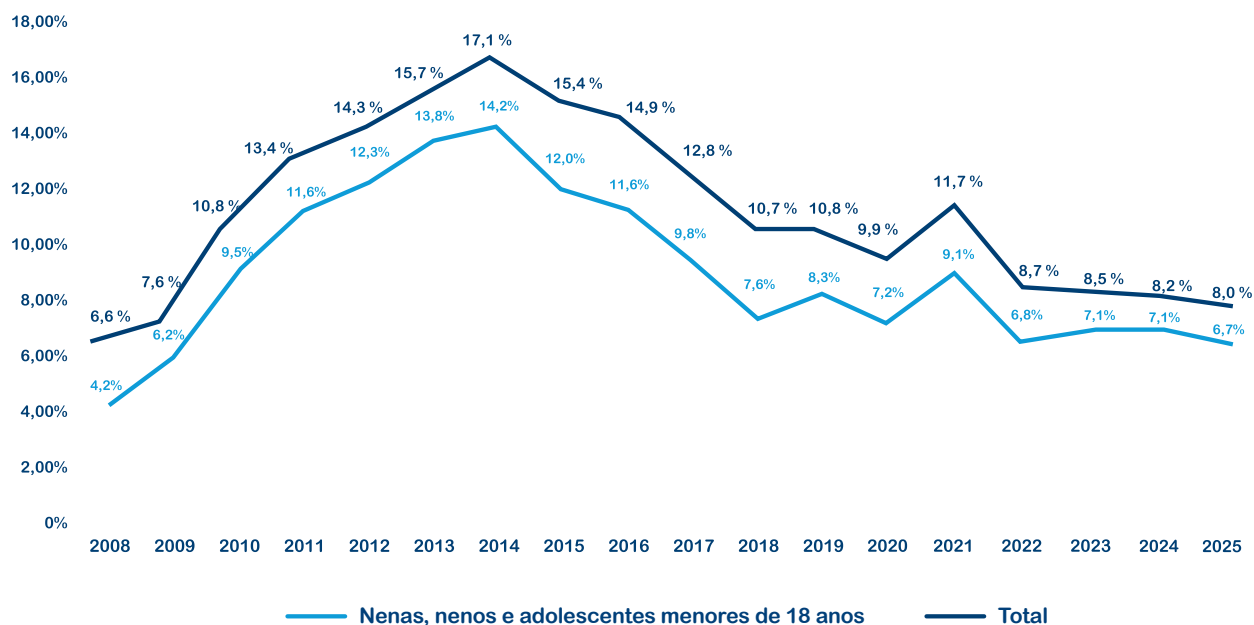


Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

6,7 % dos nenos, nenas e adolescentes viven en fogares con baixa intensidade de traballo (BITH). O BITH é o único indicador que está máis baixo para a infancia. A cifra para a poboación en conxunto é do 8 %.

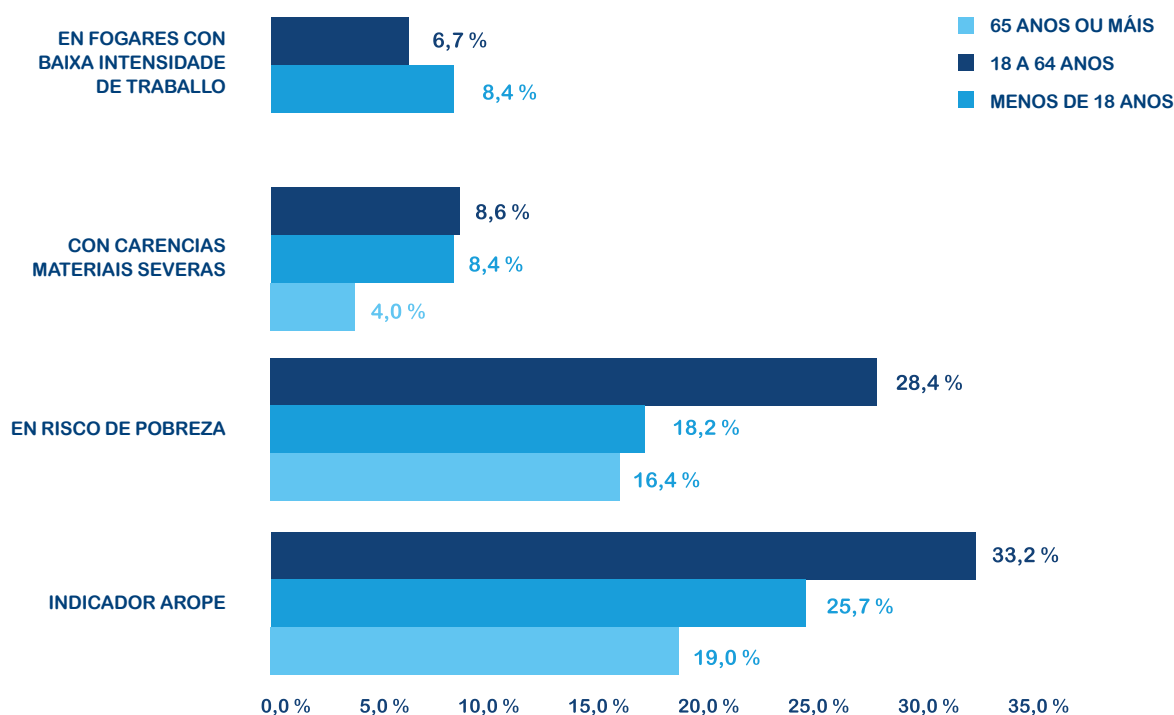


Figura 5. Tendencias nacionais na baixa intensidade de traballo no fogar entre os nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) 2008–2025



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Figura 6. Risco de pobreza e/ou exclusión social (estratexia Europa 2020) e os seus compoñentes por franxas de idade. 2025



Fonte: compilación propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



A seguinte táboa amosa os datos AROPE e os seus compoñentes segundo a metodoloxía Europa 2030¹¹. A taxa que máis cambiou é a relativa á privación material, que pasou do 8,6 por cento coa metodoloxía anterior ao 10,4 por cento. Con todo, cómpre sinalar que os indicadores de privación social non teñen en conta á infancia.

Táboa 1. Risco de pobreza e/ou exclusión social (estratexia Europa 2030) e os seus compoñentes para nenos e nenas menores de 18 anos¹²

		2021	2022	2023	2024	2025
AROPE	España (E2030)	33,4 %	32,2 %	34,5 %	34,6 %	33,8 %
Carencia material e social grave	España (E2030)	10,8 %	10,3 %	12,3 %	11,2 %	10,4 %
BITH	España (E2030)	9,1 %	6,5 %	6,9 %	6,7 %	6,6 %

Fonte: cálculos propios baseados en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

11. A metodoloxía Europa 2030 modifica algúns dos indicadores que compoñen a taxa AROPE:

- A carencia material severa pasa a denominarse carencia material e social severa. Consta de 13 indicadores, dos cales 7 se refiren ao fogar e 6 son persoais. Considérase que se está en situación de CMS cando se carece de polo menos 7 dos 13 indicadores.
- O BITH amplía o seu rango de idade e abrangue as persoas de 18 a 64 anos. Exclúense as e os estudantes de 18 a 24 anos, as persoas xubiladas ou retiradas, así como as persoas inactivas de entre 60 e 64 anos cuxa principal fonte de ingresos do fogar sexan as pensións.

O AROPE modifícase debido aos dous cambios anteriores.

12. Non se inclúen os datos de pobreza nin de pobreza severa porque non lles afecta o cambio metodolóxico.

04

As comunidades autónomas





04 | As comunidades autónomas

España caracterízase por significativas desigualdades rexionais. Así, hai unha diferenza de 25,3 puntos porcentuais entre a comunidade autónoma coa taxa AROPE infantil máis alta – Murcia, no 44 por cento – e a máis baixa – o País Vasco, no 18,7 por cento.

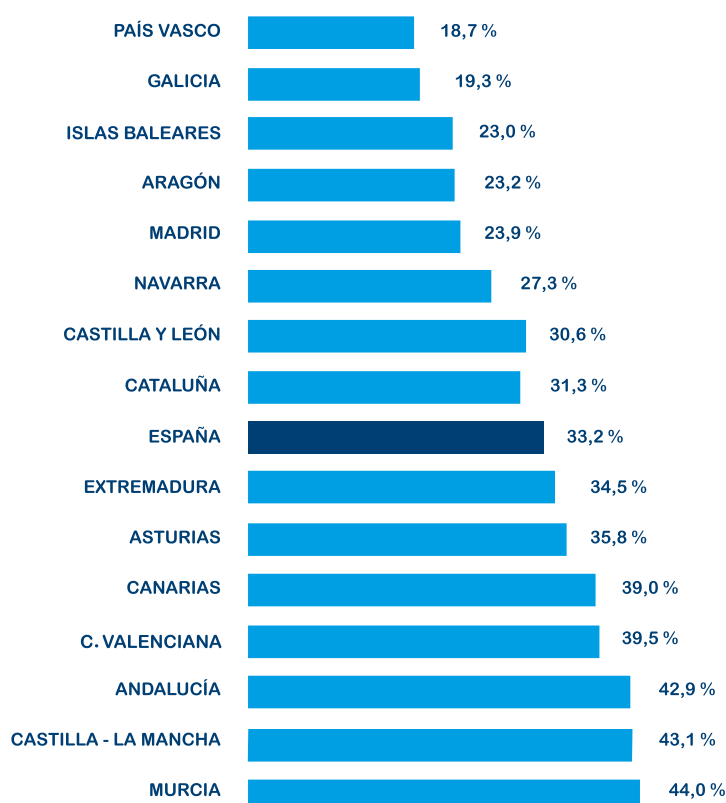
Hai cinco rexións con taxas superiores ao 39 por cento: Murcia, Castilla-La Mancha, Andalucía, a Comunitat Valenciana e as Islas Canarias. Asturias e Extremadura tamén se sitúan por encima da media nacional (34,1 por cento).

No outro extremo da escala atópanse as comunidades autónomas con **taxas por debaixo da media**, que van do 31,3 % ao 23,9 %, concretamente Cataluña, Castilla y León, Navarra e a Comunidad de Madrid.

Finalmente, están as **rexións coas taxas máis baixas de risco de pobreza e/ou exclusión social do país**, entre as que se inclúen Aragón (23,2 por cento), as Islas Baleares (23 por cento), Galicia (19,3 por cento) e o País Vasco (18,7 por cento).

É importante destacar que mesmo as cifras máis baixas da taxa AROPE entre a infancia son alarmantes. Así, **mesmo as comunidades autónomas con taxas máis baixas teñen cifras próximas ao 20 por cento**.

Figura 7. Risco de pobreza e/ou exclusión social entre nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. 2025



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



En xeral, das comunidades para as que hai datos comparables¹³ dispoñibles, **sete experimentaron unha redución na súa taxa de infancia en risco de pobreza ou exclusión social no último ano, catro experimentaron aumentos** e outras catro mantivéronse en niveis semellantes aos do ano anterior.

Para facilitar a interpretación desta diversidade de tendencias, as comunidades pódense agrupar segundo a evolución do índice AROPE nos últimos doce meses en tres categorías amplias: as que amosan unha tendencia á baixa no indicador; nas que o risco aumentou e as nas que a situación permanece relativamente estable.

- **Rexións con aumentos no risco de pobreza infantil e exclusión social.**

Aínda que a nivel nacional o indicador AROPE para a infancia mostrou unha caída no último ano, nalgúns comunidades autónomas o risco de pobreza e exclusión social aumentou no mesmo período. Este é o caso de **Galicia** (cun aumento de 3,3 puntos porcentuais en comparación con 2024), Cataluña (3 puntos), Castilla-La Mancha (2,4 puntos) e Asturias (2 puntos). Con todo, cómpre destacar que estes aumentos, aínda que significativos, son máis moderados que os rexistrados en anos anteriores, o que suxire que a deterioración estivo algo contida.

- **Rexións con reducións por riba da media no risco de pobreza infantil e exclusión social.**

En contraste, varias rexións conseguiron reducir o AROPE infantil por riba da media nacional, o que suxire melloras máis pronunciadas nos seus contextos territoriais. **Navarra** (-6,9 puntos porcentuais) e a Comunidade de Madrid (-5,6 puntos) destacan en particular, seguidas polo País Vasco (-2,6 puntos), Aragón (-2,4 puntos), as Illes Balears (-1,9 puntos) y Andalucía (-1,5 puntos). Castilla y León, mentres tanto, amosa unha diminución (-0,9 puntos) que está practicamente en liña coa media nacional.

- **Rexións que amosan tendencias estables.**

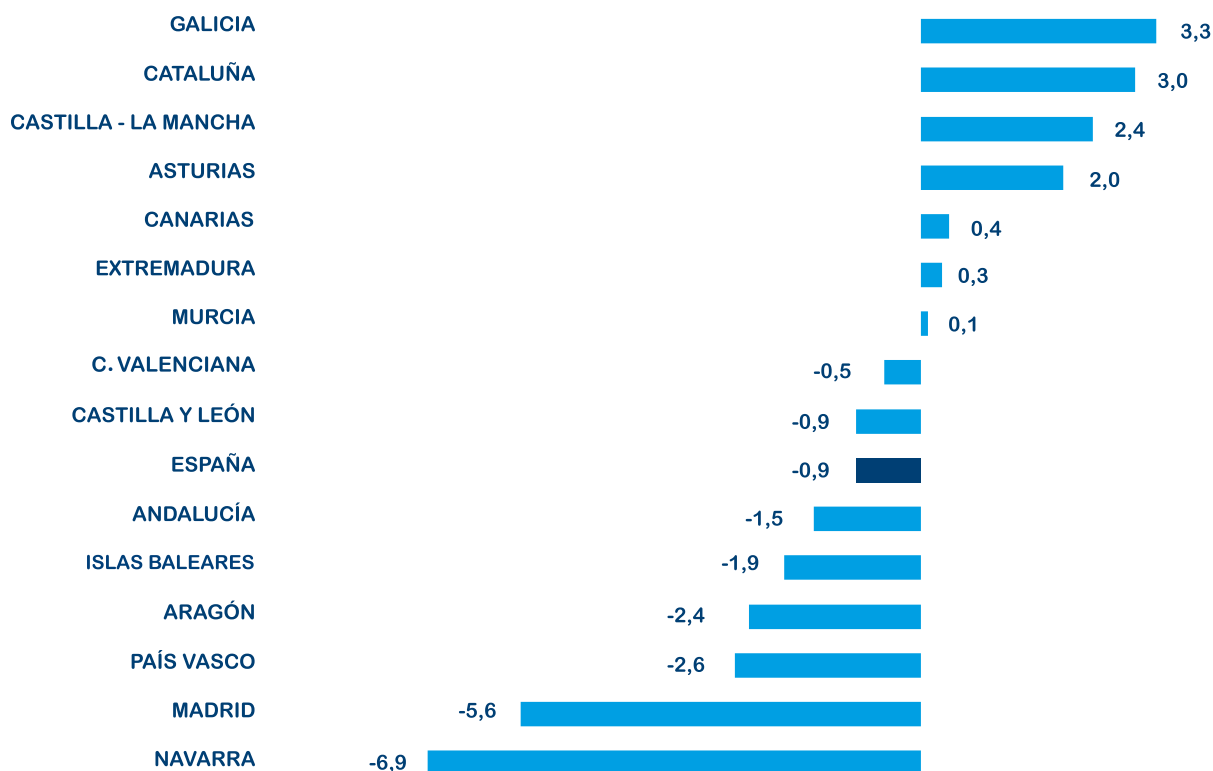
Finalmente, algunhas rexións amosan unha situación de relativa estabilidade, con cambios insignificantes no último ano. A Comunitat Valenciana rexistrou un descenso por debaixo da media nacional (-0,5 puntos porcentuais), mentres que as Islas Canarias (0,4), Extremadura (0,3) e Murcia (0,1) mostraron lixeiras flutuacións, con niveis de infancia en risco de pobreza e exclusión social moi semellantes aos de 2024 e, nalgúns casos, incluso lixeiramente superiores. Nestes casos, en lugar de cambios estruturais, obsérvanse axustes marxinais que deixan a posición relativa destas rexións practicamente inalterada.

En conxunto, este panorama amosa que, a pesar da mellora xeral, as tendencias no risco de pobreza infantil e exclusión social continúan revelando desigualdades rexionais, reforzando a necesidade de análises e respostas adaptadas ás circunstancias específicas de cada comunidade autónoma.

13. No caso da Rioxa, Cantabria e das cidades autónomas de Ceuta e Melilla, os datos non se presentan debido ás limitacións no tamaño da mostra, que impiden obter estimacións coa suficiente robustez e significación estatística.



Figura 8. Tendencias na taxa de risco de pobreza ou exclusión social entre a infancia (indicador AROPE – estratexia Europa 2020) 2024–2025.



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

A tendencia desigual no risco de pobreza e exclusión social entre a infancia permite extraer varias conclusións clave. En primeiro lugar, **as rexións que xa se atopaban nunha situación máis preocupante en 2024, como Murcia, Andalucía e Castilla-La Mancha, continúan tendo os niveis máis altos deste indicador**, aínda que as súas tendencias diferiron ao longo do último ano. O caso de Castilla-La Mancha é particularmente sorprendente, xa que o risco aumentou e a rexión ocupa agora o segundo posto en termos da taxa máis alta de infancia AROPE.

A Región de Murcia, pola súa banda, aínda que case non cambiou en comparación co ano anterior, converteuse na rexión coa maior proporción de nenos, nenas e adolescentes en risco de pobreza ou exclusión social: a situación afecta ao 44 por cento da poboación infantil de Murcia. Noutras palabras, case un de cada dous nenos e nenas menores de 18 anos.

Mentres tanto, o descenso observado en Andalucía mellorou a súa posición, pasando de ser a comunidade autónoma coa taxa AROPE máis alta entre a infancia en 2024, ao terceiro posto.

Pola contra, a **maioría das rexións que xa estaban por debaixo da media nacional en 2024 conseguiron mellorar aínda máis as súas cifras en 2025**. Este é o caso do **País Vasco, as Illes Balears, Aragón, a Comunidad de Madrid e Castilla y León**, onde o descenso do indicador consolida unha tendencia positiva e amplía a fenda coas rexións máis vulnerables.

O caso de Navarra é particularmente significativo: despois de catro anos consecutivos de aumentos na taxa infantil AROPE, este ano rexistrou a redución máis pronunciada de todas as rexións, cunha

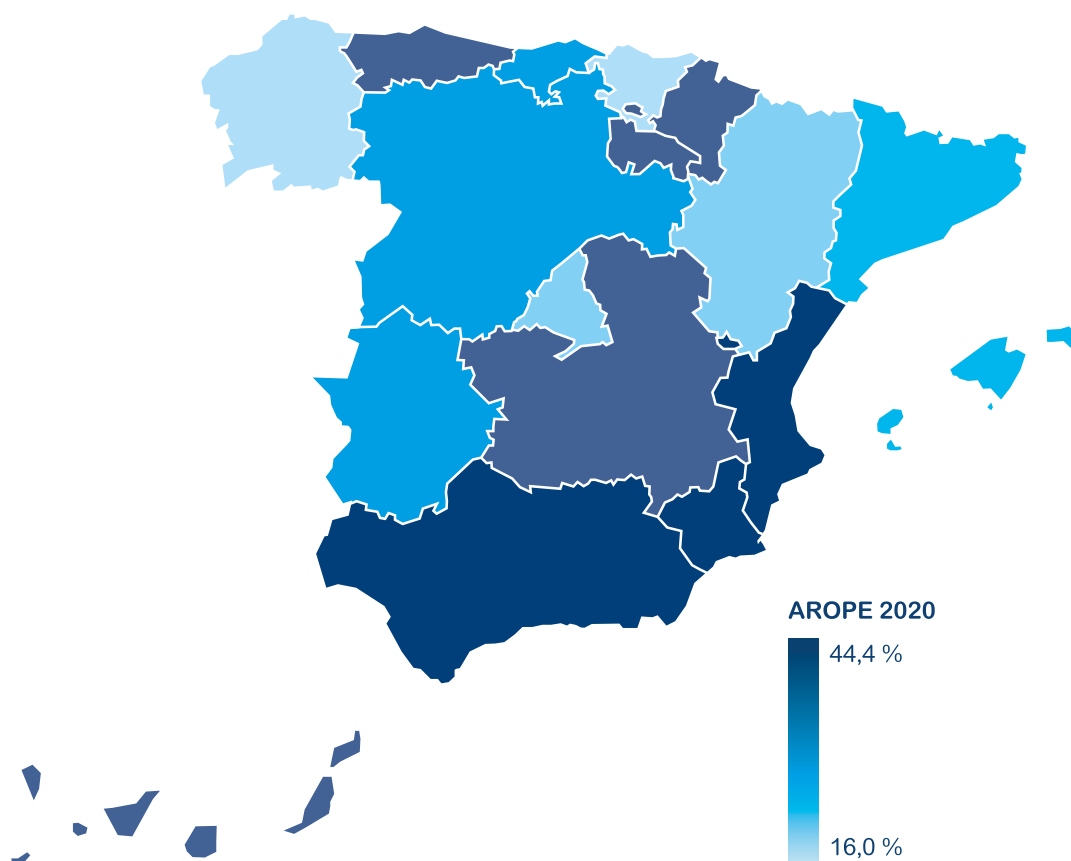
caída de case 7 puntos porcentuais. Este cambio de tendencia permítelle volver ao grupo de rexións cunha taxa de risco de pobreza infantil e exclusión social por debaixo da media nacional.

Con todo, tamén houbo cambios significativos en rexións que, en 2024, partían de niveis de risco relativamente baixos e dunha tendencia á baixa. En 2025, esta tendencia rompeuse claramente en Galicia e Cataluña, que rexistraron os maiores aumentos do último ano, subindo 3,3 e 3 puntos porcentuais respectivamente. Galicia perdeu a súa posición como comunidade autónoma coa taxa máis baixa entre os nenos, nenas e adolescentes ao ser superada polo País Vasco. Mentres tanto, Cataluña sitúase agora en niveis semellantes á media nacional.

En xeral, o mapa rexional amosa que a mellora nacional non é uniforme: mentres que algunhas rexións están a consolidar o progreso, outras enfróntanse a retrocesos ou ao estancamento, o que subliña que o risco de pobreza infantil e exclusión social continúa a depender en gran medida da rexión na que viven os nenos, nenas e adolescentes.

Ao examinar os datos a nivel rexional (**Mapa 1**), é posible identificar certos patróns co obxectivo de realizar unha análise exhaustiva. Pódese concluír que, en xeral, as rexións do norte de España teñen unha menor incidencia de pobreza infantil en comparación coas comunidades autónomas do sur da península, que inclúen rexións como Andalucía, Castilla-La Mancha e Murcia, así como as Islas Canarias e as cidades autónomas de Ceuta e Melilla.

Mapa 1. Risco de pobreza e/ou exclusión social na poboación infantil (indicador AROPE – estratexia Europa 2020)



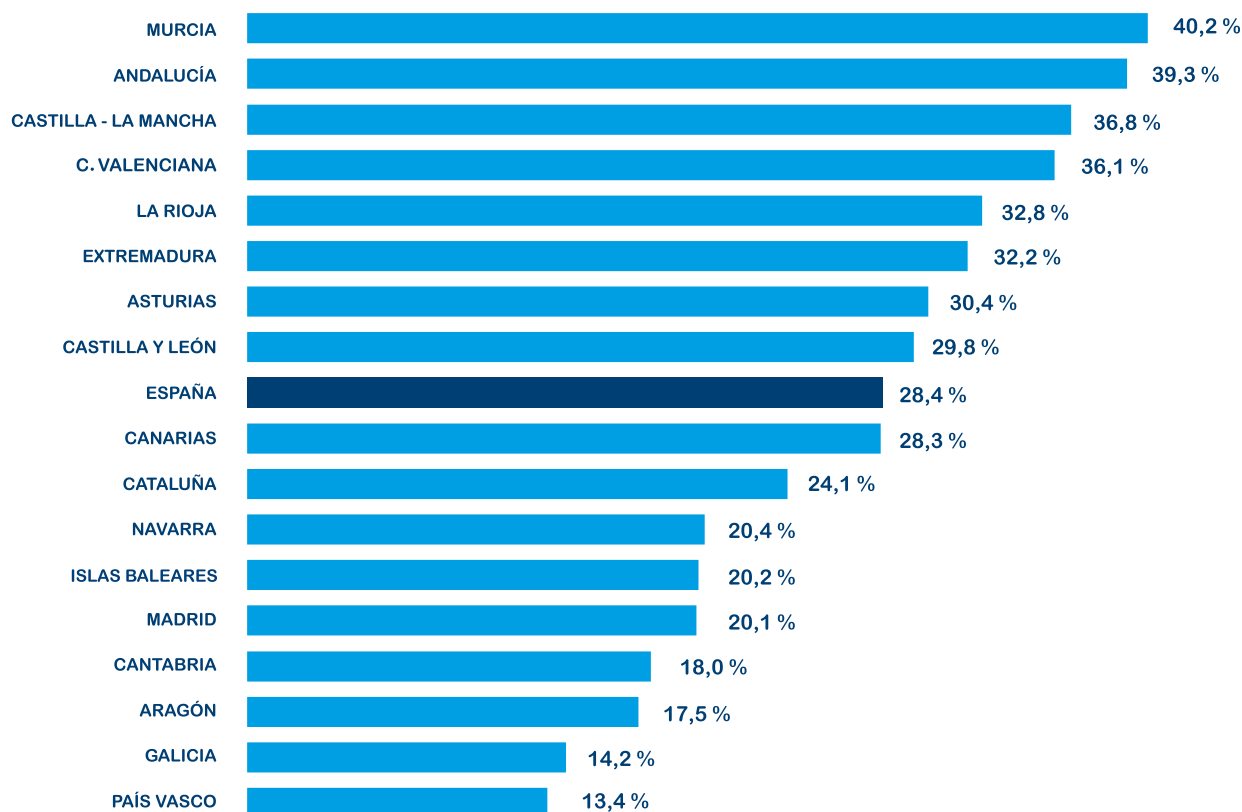
Fonte: cálculos propios baseados en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



En canto á taxa de pobreza entre nenos, nenas e adolescentes, a diferenza entre a cifra máis alta, rexistrada na Región de Murcia (40,2 por cento), e a máis baixa, rexistrada no País Vasco (13,4 por cento), é de case 27 puntos porcentuais.

- As rexións con taxas de pobreza infantil que van do 40,2 por cento (a máis alta) ao 30,4 % inclúen a Región de Murcia, Andalucía, Castilla-La Mancha, a Comunitat Valenciana, La Rioja, Extremadura e Asturias.
- Aproximadamente á media do 28,4 por cento atópanse as Islas Canarias (28,3 por cento) e Castilla y León (29,8 por cento).
- Finalmente, as rexións con taxas máis baixas de pobreza infantil son o País Vasco, Galicia (14,2 por cento), Aragón (17,5 por cento) e Cantabria (18 por cento). Mentres tanto, a Comunidad de Madrid, as Illes Balears e Navarra teñen taxas de arredor do 20 por cento. Finalmente, Cataluña ten unha taxa do 24,1 por cento.

Figura 9. Risco de pobreza entre nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. 2025¹⁴



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Como co índice AROPE, as tendencias no risco de pobreza monetaria na infancia amosan unha variación considerable, con aumentos e diminucións moi pronunciados:

- Por unha banda, **hai rexións que experimentaron unha tendencia positiva** nas súas taxas de pobreza, incluíndo **Navarra**, cunha diminución de 10,1 puntos, as Islas Canarias (-8,1), Cantabria (-6,4), Aragón (-5), a Comunidad de Madrid (-3,5) e o País Vasco (-2). Andalucía experimentou unha caída menos significativa, coa súa taxa baixando 1,2 puntos.

14. Os datos de Ceuta e Melilla non se poden calcular por falta de mostra.



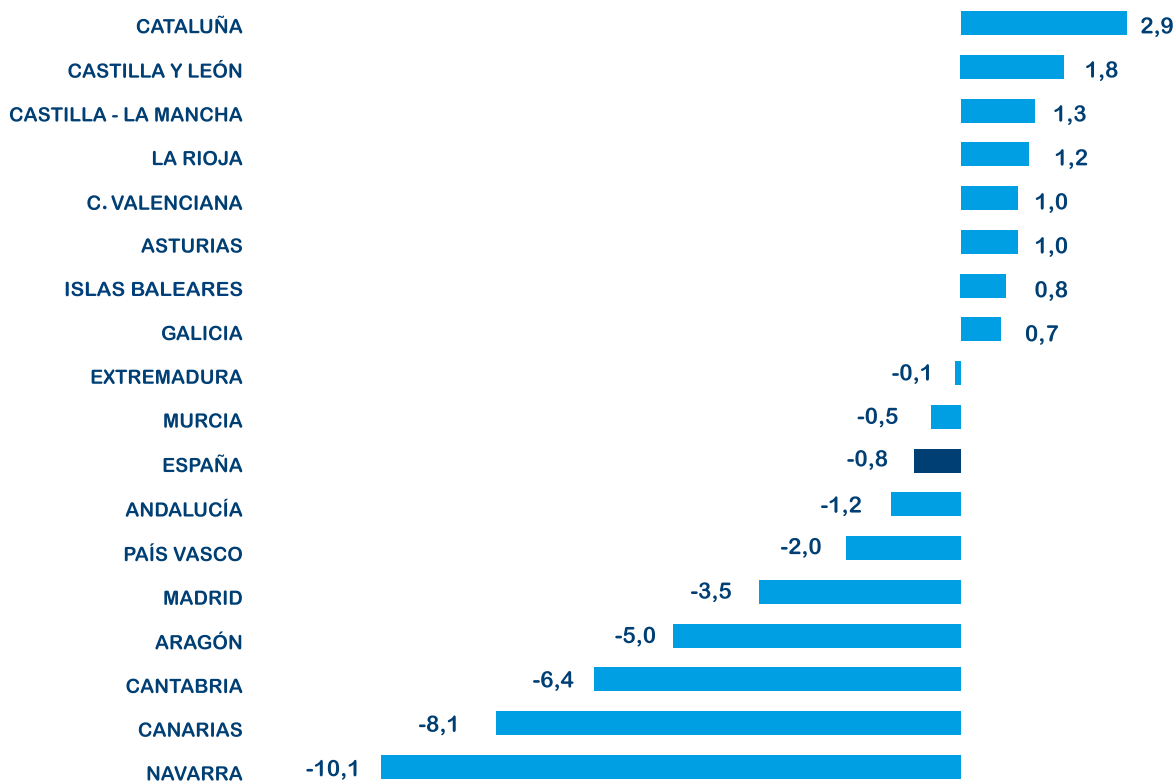
- Murcia e Extremadura amosan case ningún cambio significativo nas súas taxas. Mentres tanto, Galicia e as Illes Balears rexistraron lixeiros aumentos de 0,7 e 0,8 puntos, respectivamente.
- Por outra banda, están as **comunidades autónomas nas que a situación da pobreza infantil empeorou no último ano**. Destaca **Cataluña**, cun aumento de 2,9 puntos. Séguena Castilla y León, cun incremento de 1,8 puntos, e Castilla-La Mancha e La Rioja— que aumentaron 1,3 e 1,2 puntos, respectivamente. Finalmente, están a Comunitat Valenciana e Asturias, ambas cun aumento de 1 punto.

Como coa taxa AROPE, a pobreza infantil sufriu cambios significativos en 2025. Así, as rexións historicamente caracterizadas por altos niveis de pobreza conseguiron reducir as súas taxas; este é o caso das **Islas Canarias, que, cunha caída de máis de 8 puntos, pasaron de ser a comunidade autónoma coa terceira taxa máis alta de pobreza infantil a estar ao mesmo nivel que a media nacional**.

Tamén cómpre destacar a **caída significativa en Navarra**, de máis de 10 puntos, **o que a situou por debaixo da media española**.

Finalmente, destaca o caso de **Cataluña: é a rexión que experimentou o maior aumento nas súas taxas** – de case 3 puntos – pasando de ser a cuarta comunidade autónoma co menor risco de pobreza infantil a situarse 4 puntos por riba da media.

Figura 10. Evolución da taxa de risco de pobreza infantil (indicador AROPE – estratexia Europa 2020) 2024–2025



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



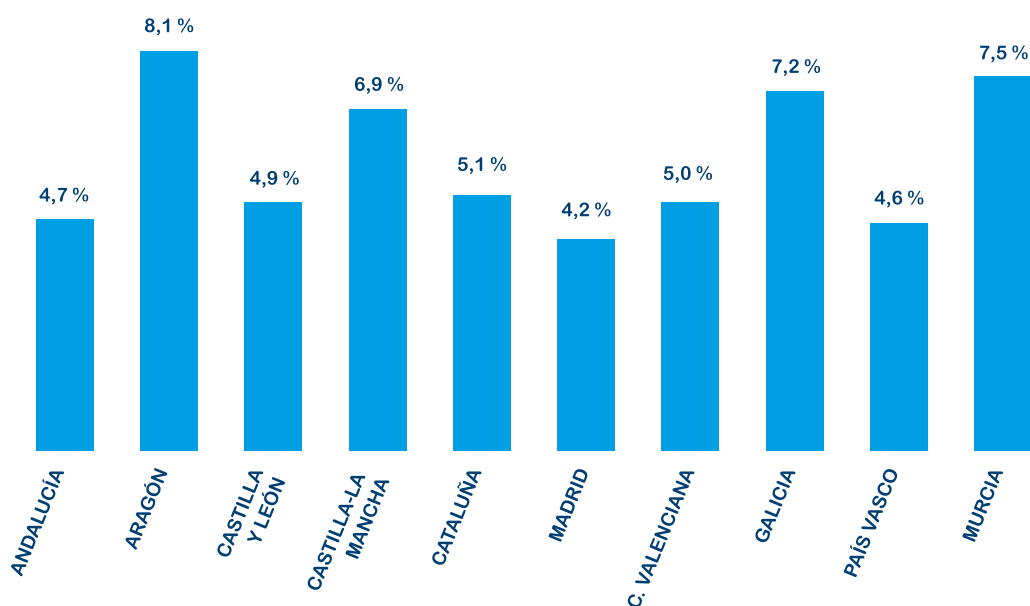
Os aumentos ou diminucións nas taxas de pobreza – que adoitan ser o indicador AROPE con maiores variacións – poden deberse a unha variedade de causas, que van desde as variacións nos ingresos das comunidades autónomas ata as melloras nas políticas públicas que contribúen á redución da pobreza. Outro aspecto a ter en conta é **o número de nenos, nenas e adolescentes que se atopan no limiar** – é dicir, aqueles que están xusto por riba do limiar de pobreza e que, polo tanto, non estarían incluídos na taxa de pobreza, pero que teñen moita probabilidade de entrar no grupo de pobreza se se producen cambios, aínda que sexan pequenos, na renda familiar.

O seguinte gráfico amosa **a porcentaxe da poboación infantil que se sitúa por riba e por debaixo do 3 por cento da mediana dos ingresos do limiar de pobreza**. Canto maior sexa a cifra, maior será a proporción de nenos, nenas e adolescentes na comunidade autónoma que se sitúan nese rango, o que significa que teñen máis probabilidades de entrar e saír da pobreza.

Se se observan os datos dispoñibles de 2025 para as comunidades autónomas, pódese ver **que as porcentaxes máis altas están en Aragón**, o que explica a caída do 5 por cento na súa taxa de pobreza. Séguena **Murcia**, cun 7,5 por cento, e Galicia, cun 7,2 por cento da poboación infantil neste rango. Aínda que as flutuacións deste ano estiveron en liña coa media nacional, calquera cambio nos ingresos podería significar que entre 22.000 e 26.000 nenos, nenas e adolescentes, respectivamente, poderían entrar na pobreza ou saír dela.

Outra comunidade con cifras altas é Castilla-La Mancha, cun 6,9 por cento. O resto sitúase entre o 5,1 e o 4,2 por cento; con todo, hai que facer unha mención especial a Andalucía e Cataluña, xa que, dada a súa gran poboación, os cambios nesta categoría afectarían a aproximadamente 69.000 nenos, nenas e adolescentes.

Figura 11. Porcentaxe de poboación infantil no rango ± 3 da mediana de ingresos equivalentes (2025)



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Outro factor importante á hora de medir a taxa de pobreza infantil entre as comunidades autónomas é ter en conta **as diferenzas de ingresos** entre elas. Cando se calcula a taxa de pobreza infantil empregando o limiar de ingresos medios para cada comunidade autónoma, xorden variacións significativas.



A comunidade autónoma co descenso máis acusado é Castilla-La Mancha, cunha caída de 13,8 puntos porcentuais, o que a fai pasar de ser a terceira comunidade autónoma coa taxa máis alta a situarse por debaixo da media nacional. Unha tendencia similar vese en Andalucía, que reduce a súa taxa en 12,8 puntos e tamén cae por debaixo da media. Murcia, pola súa banda, reduce a súa taxa en 11,4 puntos, mentres que Extremadura faino en 9,8 puntos, situándose así no grupo de rexións cos niveis máis baixos de pobreza infantil.

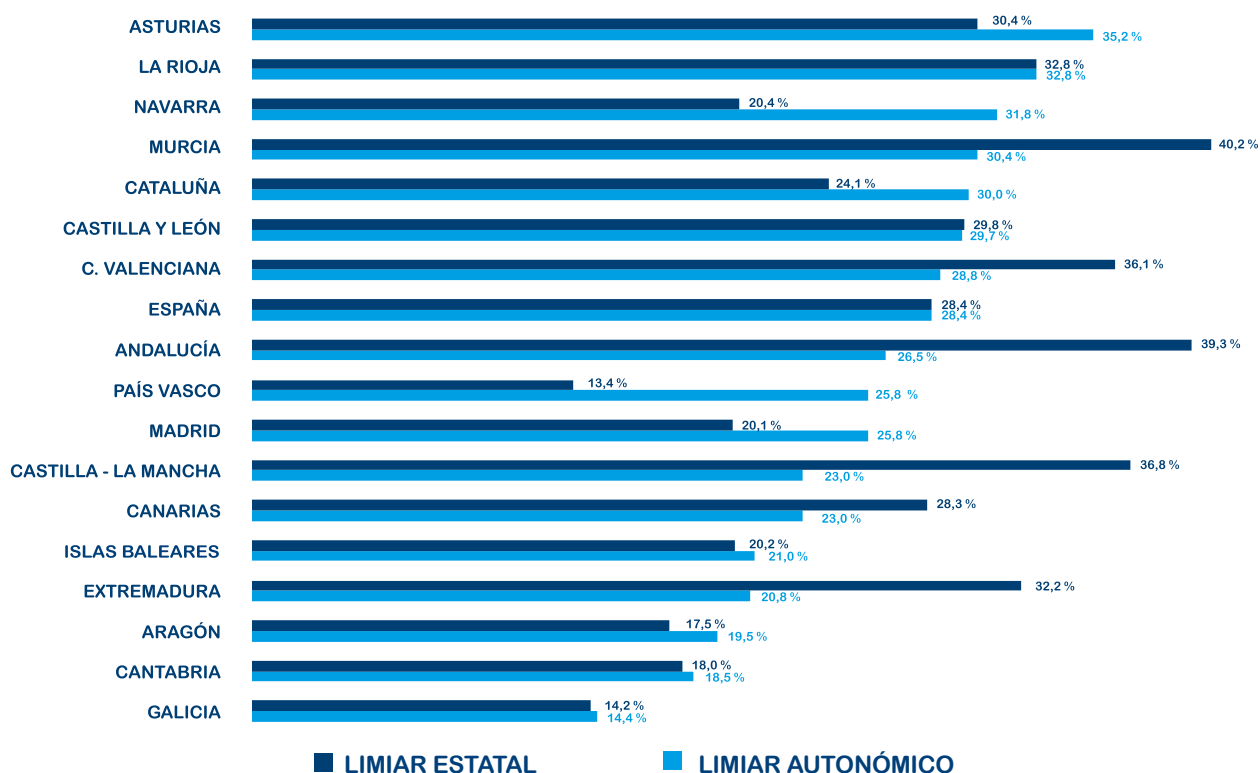
A Comunitat Valenciana e as Islas Canarias, que teñen taxas de pobreza altas, conseguiron reducilas entre 7,3 e 5,3 puntos, mellorando así a súa posición nas clasificacións nacionais.

Pola contra, moitas das comunidades autónomas con baixas taxas de pobreza infantil viron medrar as súas cifras. Un exemplo notable é o País Vasco, onde a taxa aumentou 12,4 puntos porcentuais. Asturias, cun aumento de 4,8 puntos, e Navarra, que subiu 10,8 puntos, situaríanse agora entre as comunidades autónomas con maiores taxas de pobreza infantil. Cataluña, cun aumento de 6 puntos, tamén se sitúa agora por encima da media. A Comunidad de Madrid e Aragón viron aumentar as súas cifras, pero as súas posicións non cambiaron significativamente.

As Illes Balears, Cantabria e Galicia experimentaron unha lixeira deterioración.

En conclusión, cando se mide fronte ao limiar rexional, a imaxe da pobreza infantil cambia. Asturias e Navarra están entre as rexións máis afectadas, con cifras do 35,2 por cento e do 31,2 por cento respectivamente. La Rioja mantense inalterada, pero convértese na comunidade autónoma coa segunda taxa máis alta de pobreza infantil (32,8 por cento). Mentres tanto, o País Vasco xa non ocupa o primeiro posto e agora sitúase preto da media. Andalucía e Castilla-La Mancha sitúanse agora por debaixo da media.

Figura 12. Risco de pobreza entre nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. Límites nacionais e rexionais. 2025.



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



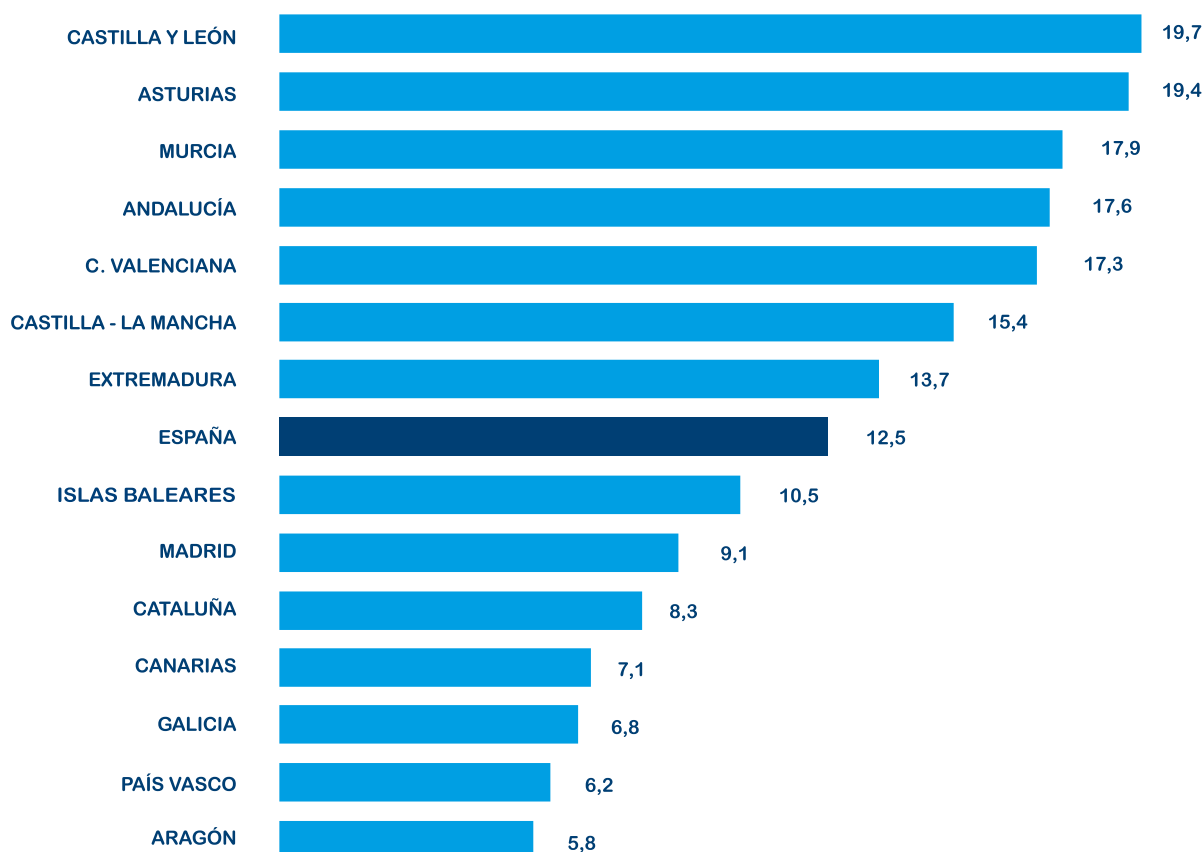
Outra variable a analizar no contexto da pobreza é a súa intensidade. Para iso, calcúlase o nivel de **pobreza infantil severa**, é dicir, nenos, nenas e adolescentes que viven en fogares cuxos ingresos por unidade de consumo son inferiores ao 40 por cento da mediana nacional de ingresos.

Castilla y León e Asturias son as rexións con taxas máis altas de pobreza infantil severa, con cifras que superan o 19 por cento. Séguenas Murcia, Andalucía e a Comunitat Valenciana, con taxas próximas ao 17 por cento. Castilla-La Mancha e Extremadura tamén se sitúan por encima da media (12,5 por cento).

No outro extremo da escala atópanse Aragón, con 5,8 por cento; o País Vasco, con 6,2 por cento, e Galicia, con 6,8 por cento. As Islas Canarias, Cataluña, a Comunidad de Madrid e as Islas Baleares teñen taxas entre o 7 e o 10,5 por cento.

As Islas Canarias son un caso notable: a pesar de presentar unha taxa de pobreza similar á media (28,3 por cento), **atópanse entre as rexións cos niveis máis baixos de pobreza infantil severa.** No outro extremo da escala están **Castilla y León e Asturias**, con taxas de pobreza lixeiramente por encima da media, pero que se sitúan como a primeira e segunda rexión, respectivamente, con maiores niveis de pobreza infantil severa.

Figura 13. Risco de pobreza severa¹⁵ (mediana do 40 %) entre nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. 2025



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

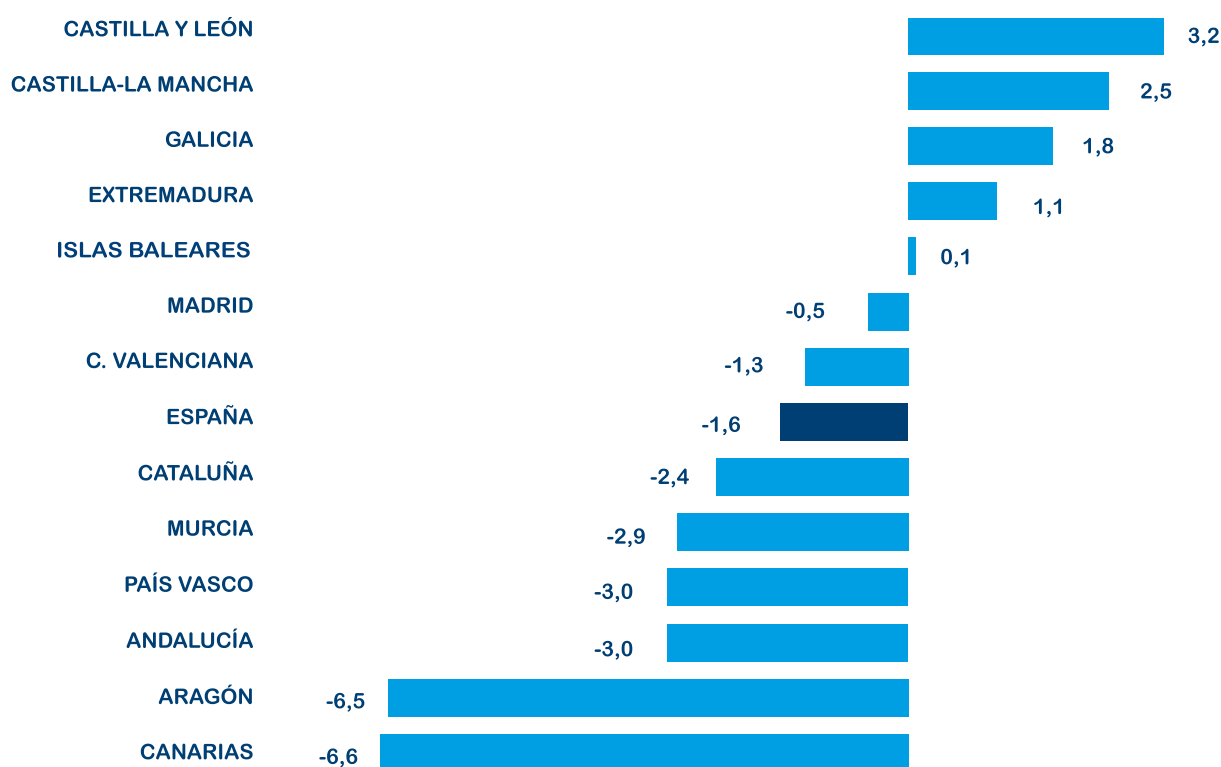
A nivel nacional, a taxa de pobreza infantil severa reduciuse 1,6 puntos porcentuais. Isto suxire que a redución da taxa de pobreza se produciu entre a infancia máis vulnerable.

15. Non se inclúen os valores de Ceuta, Melilla, A Rioxa, Navarra e Cantabria por falta de mostra.



- Entre as **comunidades autónomas nas que a pobreza extrema** entre nenos, nenas e adolescentes **amentou**, destaca **Castilla y León, cun incremento de 3,2 puntos porcentuais, encabeza a clasificación**. Tamén se rexistraron aumentos destacados en Castilla-La Mancha, de 2,5 puntos, e en Galicia, de 1,8 puntos, aínda que en 2024 Galicia foi a comunidade autónoma que máis reduciu a súa taxa. Extremadura experimentou un aumento de 1,1 puntos.
- As Islas Baleares non amosan cambios significativos.
- **As Islas Canarias conseguiron unha redución de -6,6 puntos e atópanse entre as rexións con taxas máis baixas**. Aragón tamén experimentou unha diminución de -6,5 puntos, mentres que Andalucía e o País Vasco experimentaron unha caída de -3 puntos. Finalmente, houbo reducións nas taxas de Cataluña e da Comunitat Valenciana, de -2,4 e -1,3 puntos respectivamente.

Figura 14. Tendencia do risco de pobreza severa¹⁶ (mediana do 40%) entre nenos e nenas menores de 18 anos (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. 2024–2025



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE)

En canto aos datos sobre **carencia material severa** entre a infancia no ano 2025, hai **un contraste marcado entre a Comunitat Valenciana, cunha taxa do 5,6 por cento, e Castilla-La Mancha, cunha taxa do 11,6 por cento**.

- As rexións con taxas máis altas son Castilla-La Mancha, Murcia e Cataluña, con taxas que superan o 11 por cento. A continuación sitúase Andalucía (10,4 por cento).
- As Islas Canarias teñen cifras similares á media nacional (8,6 por cento).

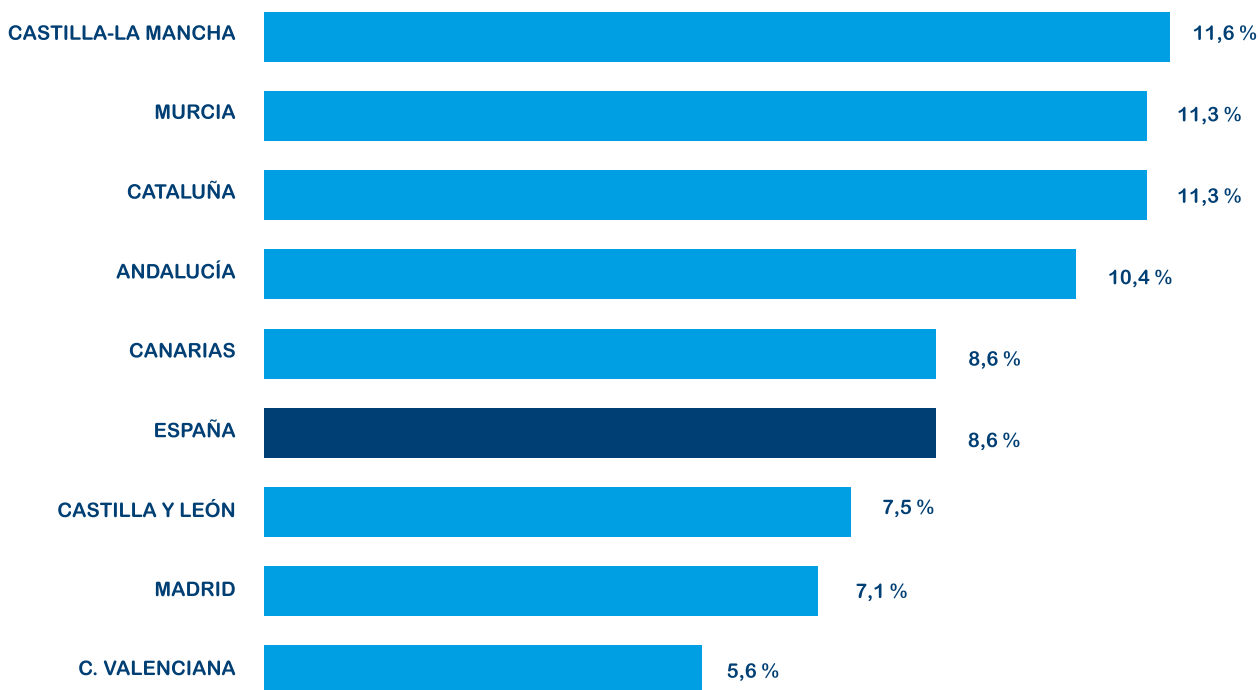
¹⁶. Non se inclúen os valores de Ceuta, Melilla, A Ríoxa, Navarra, Cantabria e Asturias non se inclúen debido á falta de datos.



- As taxas máis baixas atópanse na Comunitat Valenciana (5,6 por cento), a Comunidad de Madrid (7,1 por cento) e Castilla y León (7,5 por cento).

Como se pode ver, as cifras de privación material severa non se corresponden necesariamente coas da pobreza monetaria. Así, **Cataluña ten cifras de AROPE e de pobreza por debaixo da media nacional, pero está entre as rexións con niveis máis altos de privación. O contrario ocorre coa Comunitat Valenciana, que ten taxas de pobreza por encima da media pero é a comunidade autónoma cos niveis máis baixos de privación material severa.**

Figura 15. Privación material severa entre nenos e nenas menores de 18 anos¹⁷ (estratexia Europa 2020) por comunidade autónoma. 2025



Fonte: compilado polo autor usando microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Só dúas rexións experimentaron un aumento significativo nas cifras de privación material severa entre nenos, nenas e adolescentes: Murcia (3,6 puntos) e Castilla-La Mancha (2,9).

Cataluña, Castilla y León e Andalucía non experimentaron cambios significativos.

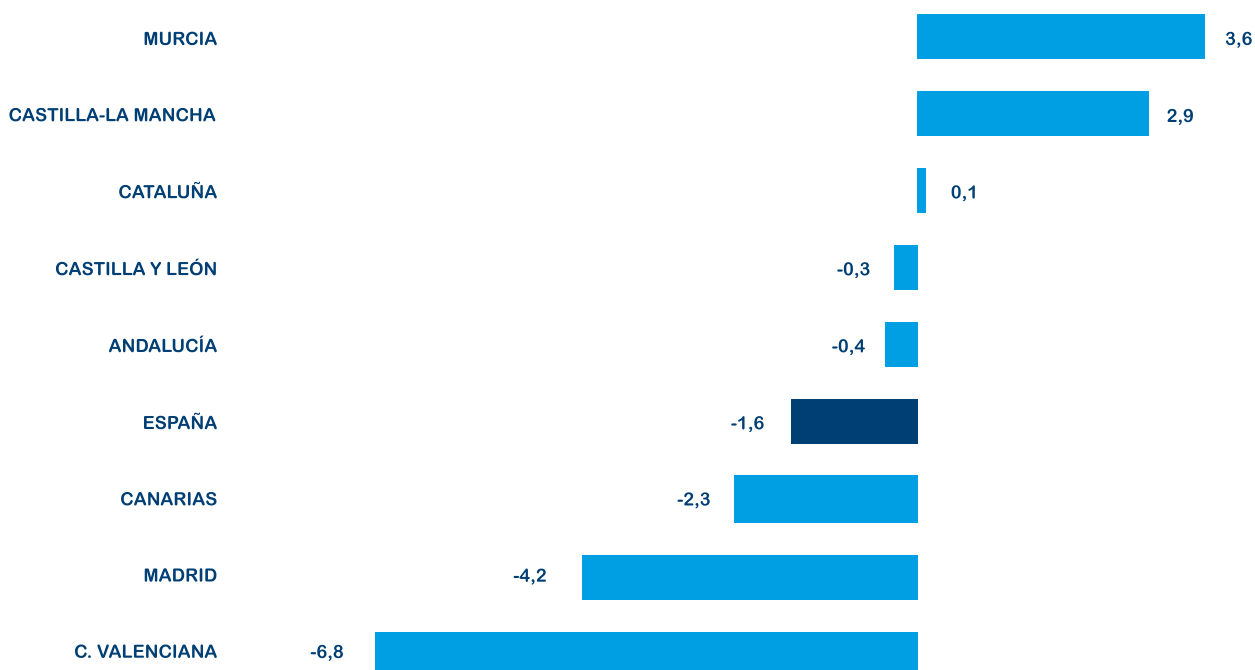
En 2024, a Comunitat Valenciana tiña a segunda taxa máis alta de privación material severa infantil. Con todo, en 2025 converteuse na rexión coa taxa máis baixa, debido a unha diminución de 6,8 puntos. A Comunidad de Madrid tamén tiña unha alta incidencia de privación material severa no ano anterior, pero conseguiu reducir a súa cifra en 4,2 puntos.

As Islas Canarias tamén rexistraron unha diminución das taxas (-2,3 puntos), achegando as súas cifras á media nacional.

¹⁷. Non se poden calcular por falta de mostra os valores de Aragón, Asturias, Illas Baleares, Cantabria, Galicia, Navarra, País Vasco, Estremadura, A Ríoxa, Ceuta e Melilla.



Figura 16. Tendencias na privación material severa entre a infancia (indicador AROPE – estratexia Europa 2020) 2024–2025¹⁸



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Entre os fogares con **baixa intensidade de traballo (BITH)** con nenos, nenas e adolescentes, **hai unha diferenza marcada entre a Comunidade de Madrid, con cifras próximas ao 3 por cento, e Castilla-La Mancha, cunha taxa do 10,8 por cento.**

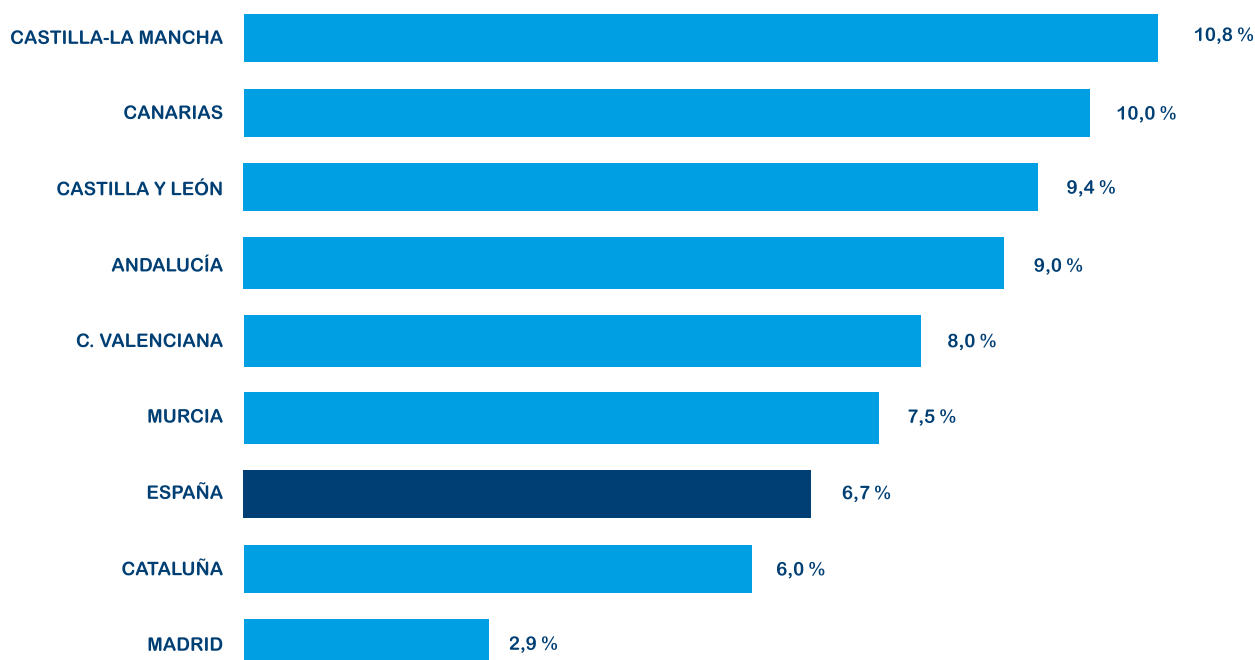
As rexións con taxas BITH en fogares con poboación infantil por debaixo da media nacional (6,7 por cento) son, ademais de a Comunidade de Madrid, Cataluña, co 6 por cento.

Pola contra, as cifras máis altas atópanse, ademais de en Castilla-La Mancha, Islas Canarias (10 por cento), Castilla y León e Andalucía, con cifras arredor do 9 por cento, na Comunitat Valenciana (8 por cento) e en Murcia, onde o 7,5 por cento da poboación infantil está en fogares BITH.

¹⁸. Non se poden calcular por falta de mostra os valores de Aragón, Asturias, Illas Baleares, Cantabria, Galicia, Navarra, País Vasco, Estremadura, A Rioxa, Ceuta e Melilla.



Figura 17. Baixa intensidade de traballo nos fogares con nenos e nenas menores de 18 anos¹⁹ (Estratexia Europa 2020) por comunidades autónomas. 2025



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Murcia é a rexión que experimentou o maior incremento na taxa BITH, de 2,8 puntos porcentuais. Isto provocou que pasase de situarse por debaixo da media a situarse por riba dela. Castilla y León é outra das rexións analizadas que experimentou un incremento na taxa, de 1,8 puntos porcentuais, o que lle permitiu pasar de ter valores semellantes á media a superala. Finalmente, cómpre mencionar as Islas Canarias, cun aumento dun punto porcentual.

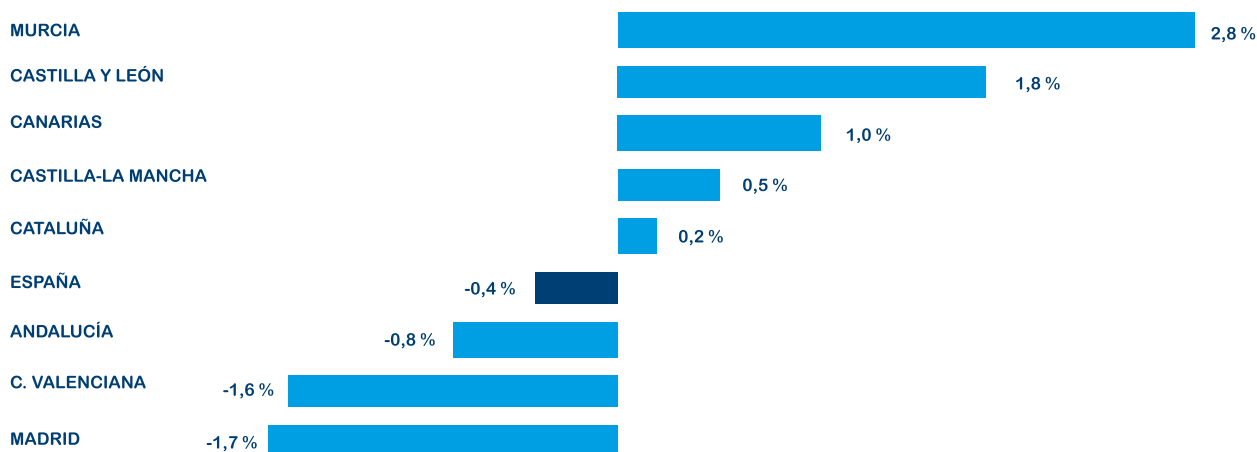
Mentres tanto, Castilla-La Mancha e Cataluña rexistraron cambios mínimos.

Madrid, a comunidade autónoma coa taxa máis baixa, é tamén a que experimentou a maior redución nas súas cifras, cun descenso de 1,7 puntos. Séguena a Comunitat Valenciana, cunha diminución de 1,6 puntos, e Andalucía, que experimentou un descenso de 0,8 puntos.

¹⁹. Non se inclúen os datos de Aragón, Asturias, Illas Baleares, Cantabria, Extremadura, Galicia, Navarra, País Vasco, A Ríoxa, Ceuta e Melilla por teren mostras demasiado pequenas.



Figura 18. Tendencias do traballo de baixa intensidade nos fogares con nenos e nenas menores de 18 anos (indicador AROPE – estratexia Europa 2020) 2024–2025²⁰.



Fontes: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

En conclusión, Murcia é a comunidade autónoma con maiores cifras de AROPE e pobreza infantil. Tamén é a rexión coa segunda maior taxa de pobreza infantil severa, privación material severa e BITH.

Mentres que a taxa AROPE e a taxa de pobreza amosaron pouca variación interanual, e a pobreza severa caeu case 3 puntos porcentuais, a rexión experimentou aumentos significativos na privación material severa e no BITH no último ano.

Nas **Islas Canarias**, o indicador AROPE para a infancia, tras dous anos consecutivos de descenso, mantívose practicamente estable en 2025, cun lixeiro aumento de 0,4 puntos porcentuais en comparación con 2024. Con todo, mellorou a súa posición na clasificación nacional e agora é a quinta comunidade autónoma coa taxa máis alta de AROPE infantil.

Este lixeiro repunte débese principalmente ao aumento interanual na proporción de nenos e nenas que viven en fogares con baixa intensidade de traballo. Este aumento compensou a notable mellora rexistrada noutros compoñentes do indicador, como o risco de pobreza monetaria e a carencia material severa, que agora se sitúan entre as primeiras posicións ao ser moi similares á media nacional. En 2025, as Islas Canarias foron a comunidade autónoma na que máis caeu a pobreza infantil severa (-6,6 puntos) e a segunda que máis reduciu o risco de pobreza (-8,1 puntos), situando a cifra no 28,3 por cento. Mentres tanto, a privación material severa entre nenos, nenas e adolescentes caeu 2,3 puntos.

Pola súa banda, o **País Vasco** clasifícase como a comunidade autónoma coas taxas de AROPE e pobreza máis baixas e a segunda coa taxa de pobreza severa máis baixa, grazas ao descenso das súas cifras.

Finalmente, **Castilla y León** destaca por ser a comunidade onde as súas taxas de pobreza infantil severa aumentaron durante tres anos consecutivos; en 2025 foi a rexión onde estas cifras aumentaron máis (3,2 puntos) e encabeza as clasificacións nacionais. Con todo, mantén as taxas AROPE por debaixo da media e as taxas de pobreza 1,4 puntos por encima da media.

²⁰. Non se inclúen os datos de Aragón, Asturias, Illas Baleares, Cantabria, Extremadura, Galicia, Navarra, País Vasco, A Ríoxa, Ceuta e Melilla por teren mostras demasiado pequenas.

05

**Os Obxectivos de
Desenvolvimento
Sostible e as
comunidades
autónomas**





05 | Os Obxectivos de Desenvolvemento Sostible e as comunidades autónomas

Unha das principais ferramentas deseñadas para combater a pobreza infantil son os Obxectivos de Desenvolvemento Sostible (ODS), en particular o Obxectivo 1 da ONU, que busca erradicar a pobreza en todas as súas formas. A este respecto, é necesario analizar dous obxectivos específicos en relación cos datos da infancia co fin de avaliar o nivel de progreso acadado:

- Para 2030, reducir polo menos á metade a proporción de nenas, nenos, mulleres e homes de todas as idades que viven na pobreza en todas as súas dimensións, de acordo coas definicións nacionais.
- Implementar, a nivel nacional, sistemas e medidas de protección social adecuadas para todas as persoas e acadar unha ampla cobertura das persoas máis pobres e vulnerables para 2030.

O ano 2015 utilízase como liña de base, cando a taxa de risco de pobreza e/ou exclusión social entre nenos, nenas e adolescentes se situaba no 34,4 por cento, o que significa que o obxectivo a acadar en 2030 sería reducir esta taxa ata polo menos o 17,2 por cento. Esta redución significativa é crucial para garantir o benestar e o desenvolvemento da infancia do noso país.

A análise dos datos a nivel nacional proporciona unha visión xeral de ata que punto se están cumprindo os obxectivos establecidos; de feito, o progreso cara aos Obxectivos de Desenvolvemento Sostible mídese en termos agregados. **Actualmente, a diferenza entre o índice de risco de pobreza infantil e/ou exclusión social rexistrado e o obxectivo establecido para o mesmo ano (que sería do 22,9 por cento) é de 10,3 puntos porcentuais. Isto significa que, a pesar da caída anual no índice de risco de pobreza infantil e/ou exclusión social, a fenda cos ODS é lixeiramente máis ampla que a rexistrada en 2024.**

Con todo, é necesario adoptar un enfoque rexional para deseñar políticas axeitadas e eficaces naquelas rexións onde non se están cumprindo os obxectivos, así como para aprender das experiencias exitosas nas comunidades autónomas onde se están cumprindo, ou mesmo superando, as expectativas.

A análise por comunidades autónomas revela un panorama aínda máis complexo. A tendencia no indicador infantil AROPE non só varía entre rexións, senón que en moitos casos a fenda entre as cifras actuais e os obxectivos ampliouse no último ano máis que a media nacional (**Figura 19**).

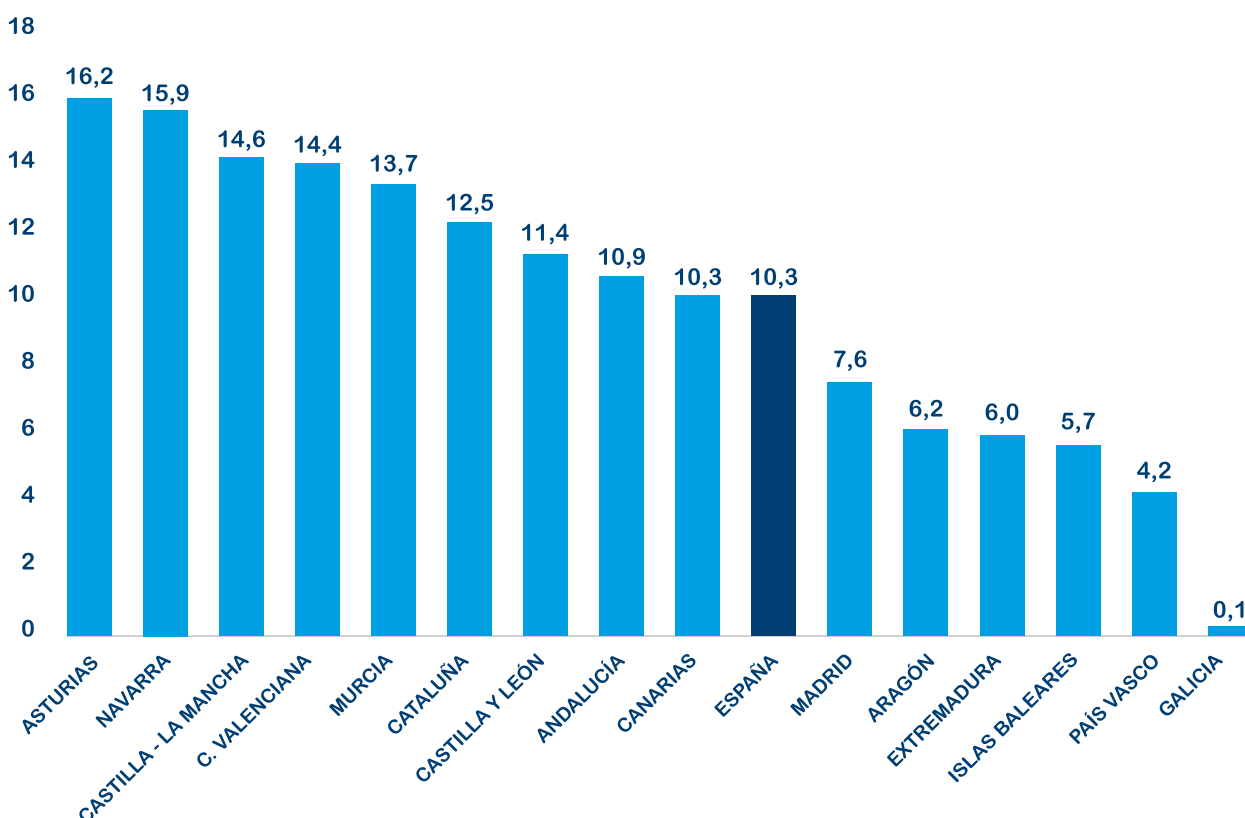
O panorama non é moi alentador: todas as comunidades autónomas, agás Galicia, manteñen distancias variables respecto do obxectivo anual. Estas diferenzas reflicten a diversidade dos



contextos socioeconómicos e a importancia das políticas rexionais, dado que unha gran parte das competencias na esfera social están descentralizadas. Tamén demostran que non existe unha única forma de pobreza infantil en España, senón múltiples realidades rexionais que requiren respostas específicas.

En 2025, só Galicia estivo preto de cumprir o obxectivo anual, a pesar dun aumento na súa taxa de risco de pobreza e/ou exclusión social entre a infancia. En contraste, outras rexións amosan fendas moi amplas, mesmo superando a media española. Asturias, Navarra, Castilla-La Mancha, a Comunitat Valenciana e Murcia están entre as que máis se afastan do obxectivo.

Figura 19. Fenda comparativa da evolución do indicador AROPE en 2025 (estratexia 2020) na infancia cos obxectivos teóricos establecidos polos ODS, por comunidade autónoma.



Fonte: análise propia baseada en microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Cando faltan cinco anos para o prazo de 2030, España enfróntase a un gran desafío. Se continúa a tendencia actual, será practicamente imposible cumprir o Obxectivo de Desenvolvemento Sostible de erradicar a pobreza infantil. Reducir significativamente a pobreza infantil require intensificar as políticas existentes, mellorar o seu alcance e garantir que ningún neno e nena se quede atrás por razóns territoriais, administrativas ou socioeconómicas.

06

Galicia





06 | Galicia

Galicia conta cunha renda media por unidade de consumo de 22.633 €. No último ano, a renda media tivo na rexión un incremento de 1.273 €, moi parecido ao incremento da media nacional, que foi de 1.184 €. Isto contribuíu a que Galicia se aproxime á media nacional; así, mentres que en 2023 a renda media de Galicia era 1.524 € máis baixa, para 2025 a distancia é só de 310 €.

Trátase dunha comunidade autónoma envellecida, que conta só con 357.000 persoas menores de 18 anos, o que supón o 4,6 % do total de nenas, nenos e adolescentes de España. O 39,9 % da infancia en Galicia sitúase nos dous quintís de renda máis baixos fronte ao 51,3 % a nivel nacional.

Historicamente, Galicia mantén taxas AROPE entre a poboación infantil inferiores á media nacional; só en 2008 e en 2020 foron superiores.

Desde 2009, os datos descenderon ata alcanzar, en 2014, o 21,8 % e situarse 14 puntos por debaixo da media do conxunto do país. En 2015, como consecuencia da crise económica, a taxa AROPE da infancia incrementouse en 7 puntos, pero houbo unha recuperación paulatina que propiciou que, en 2018, a taxa de pobreza e/ou exclusión social entre a poboación infantil alcanzase o 20 %, situándose, ademais, a 9,5 puntos de distancia con respecto á media nacional. Nos anos seguintes, os datos para os nenos, nenas e adolescentes en Galicia fóronse incrementando. En 2020 alcanzou o seu máximo histórico, do 33,5 %, para, nos anos posteriores, volver diminuír e chegar, en 2024, ao valor máis baixo de toda a súa liña histórica, do 16 %, sendo a comunidade autónoma coa menor taxa.

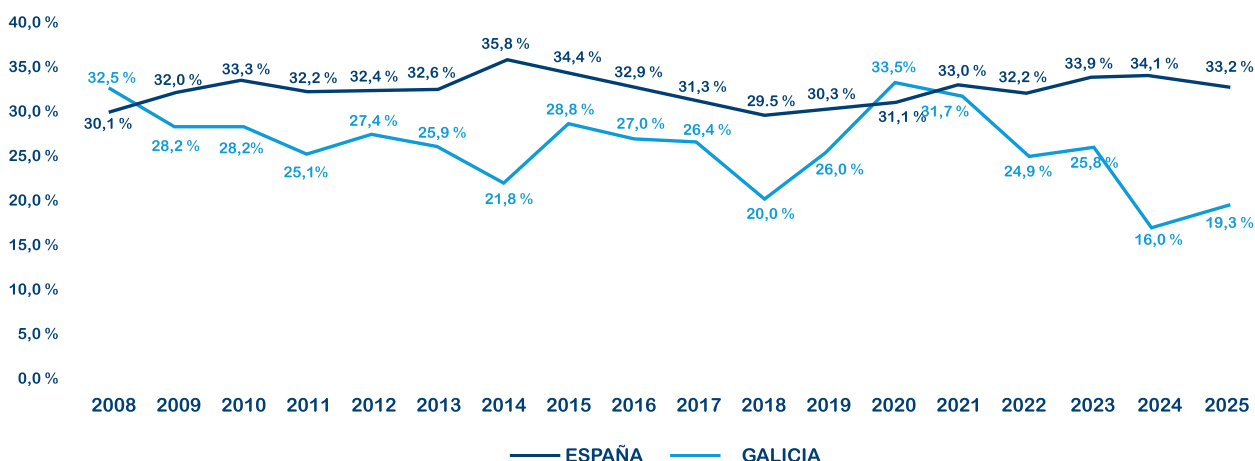
No ano 2025, a taxa AROPE para o conxunto da poboación de Galicia é do 22 % e, para a infancia, o dato é do 19,3 %. Trátase do segundo dato máis baixo de toda a liña histórica. En total, en Galicia hai 68.000 nenas, nenos e adolescentes en situación de AROPE, 10.000 máis que no ano anterior.

Galicia ten o segundo dato de pobreza e/ou exclusión social entre a infancia máis baixo de España, só superada polo País Vasco. Con todo, a súa posición non foi positiva: mentres que a nivel nacional a taxa reduciuse en -0,9 puntos, Galicia é a comunidade autónoma na que máis se incrementou a taxa, en 3,3 puntos.

Se se analizan os datos por tipos de familia, en Galicia a taxa AROPE dos fogares con nenos, nenas e adolescentes é do 17,2 %, o que supón 3,1 puntos máis que no ano anterior. Pola súa banda, as familias monoparentais teñen unha taxa do 43,1 %.



Figura 20. Evolución da taxa AROPE infantil (Estratexia Europa 2020). España-Galicia (2008-2025)



Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

A taxa de pobreza infantil en Galicia caracterízase por ter valores inferiores aos da media nacional. Desde 2008, a tendencia da taxa de pobreza na rexión foi descendente, ata chegar en 2014, ao 18,2 %. A partir de entón empezou a incrementarse de forma paulatina, ata alcanzar o 25,9 % en 2017. Ao ano seguinte, a taxa sufriu unha importante caída de case 8 puntos, pero nos dous anos posteriores houbo un incremento que contribuíu a que, para 2020, a taxa de pobreza na rexión chegase ao seu máximo histórico, do 29,7 % e, por primeira vez, superase a media nacional. Con todo, en 2024 alcanza o seu mínimo histórico, do 13,5 %, e convértese na comunidade autónoma con menor taxa de pobreza infantil.

Na actualidade, a taxa de pobreza en Galicia é do 16 % e, para a infancia, do 14,2 %. Tal e como sucede no AROPE, é a segunda comunidade autónoma cos datos máis baixos; con todo, no último ano aumentaron en 0,7 puntos.

En total, en Galicia hai 50.000 nenas, nenos e adolescentes en situación de pobreza.

Por tipo de familia, destaca que a taxa de pobreza dos fogares con nenos, nenas e adolescentes é do 12,5 % e tivo un incremento de 1 punto con respecto a 2024.

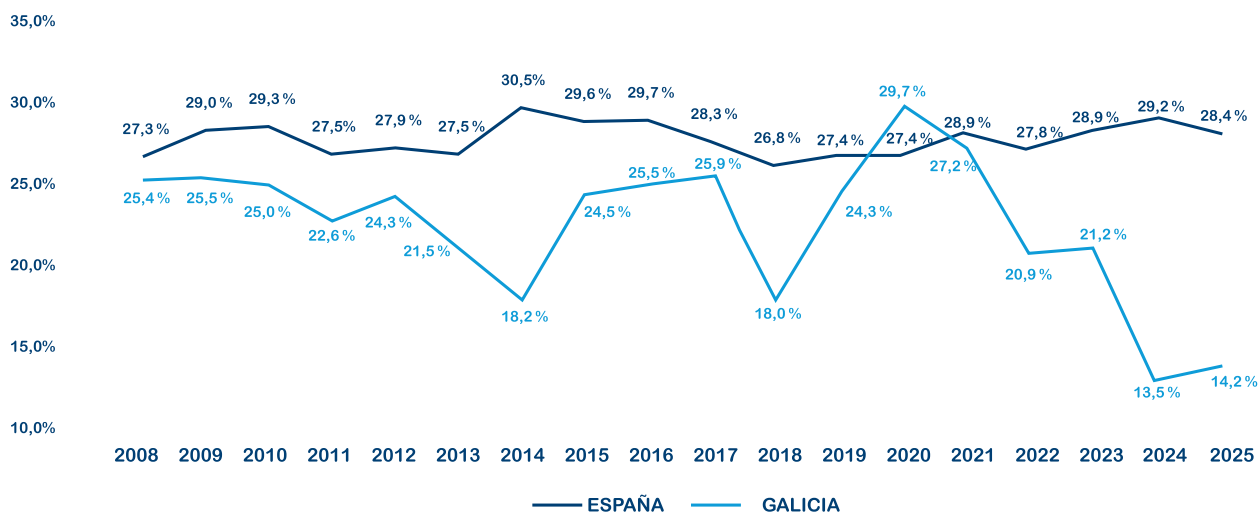
A taxa de pobreza infantil en Galicia case non se modifica se se calcula a través do limiar nacional: pasa do 14,2 % ao 14,4 %. Esta leve modificación fai que Galicia sexa a comunidade autónoma con menor taxa de pobreza infantil.

Outro indicador de pobreza, neste caso subxectivo, é a dificultade para chegar a fin de mes. En Galicia, o 17,5 % das persoas menores de 18 anos indicaban que nos seus fogares había moita dificultade para chegar a fin de mes. O dato para o conxunto de España é do 24,7 %. Pola súa banda, o 27,3 % das persoas menores de 18 anos manifesta certa dificultade para chegar a fin de mes en Galicia, un dato máis próximo ao da media, que é do 28,3 %.

Galicia presenta datos de desigualdade inferiores aos da media. Para a poboación infantil, o coeficiente Gini é de 30,8, cun aumento de 2,8 puntos no último ano. Cómpre lembrar que canto máis se aproxime o dato a 100, maior será a desigualdade.



Figura 21. Evolución da taxa de pobreza infantil (indicador AROPE – Estratexia Europa 2020). España-Galicia (2008-2025)



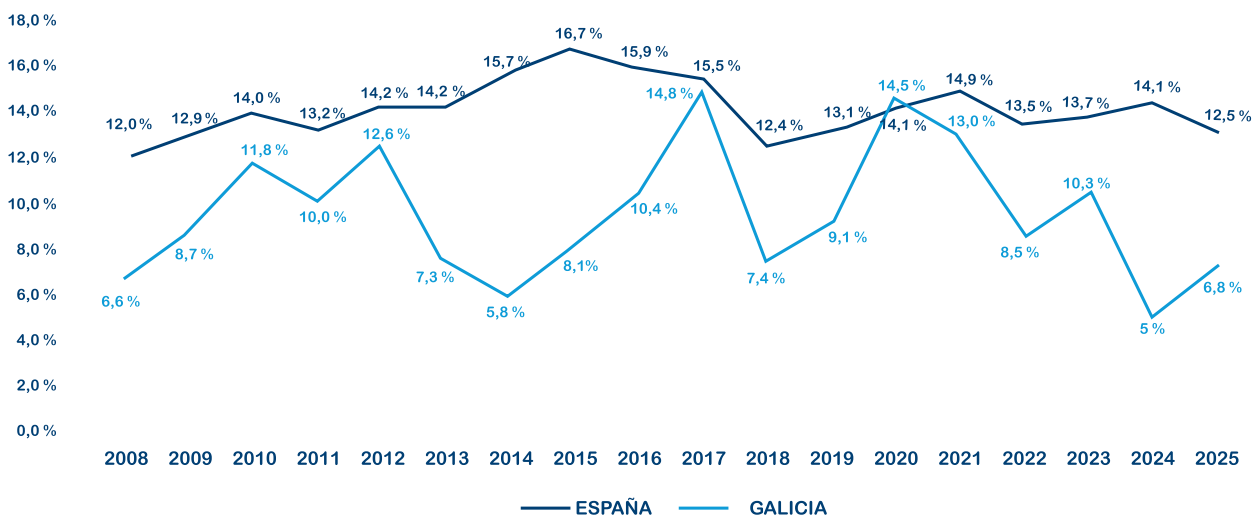
Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Galicia presenta taxas de pobreza severa infantil inferiores á media nacional. Na evolución pódese observar como a pobreza severa entre as nenas, nenos e adolescentes alcanzou en 2014 o 5,8 %, o dato máis baixo ata a data. A partir deste ano foise incrementando e en 2017 chegou ao seu valor máis alto, que foi do 14,8 %. O ano 2020 levou a un novo aumento, ata o 14,5 %, lixeiramente por enriba da media nacional, pero nos anos posteriores a tendencia é cara ao descenso. En 2024 alcanzou a taxa máis baixa da súa historia, do 5 %.

Para 2025, Galicia presenta un dato de pobreza severa entre a infancia do 6,8 %, polo que sitúase entre as comunidades autónomas coa taxa máis baixa. Con todo, hai que ter en conta que, nun contexto de redución a nivel xeral, os datos de Galicia son os terceiros que máis se incrementaron, en 1,8 puntos.



Figura 22. Evolución da taxa de pobreza severa infantil (indicador AROPE –Estratexia Europa 2020) España-Galicia (2008-2025)



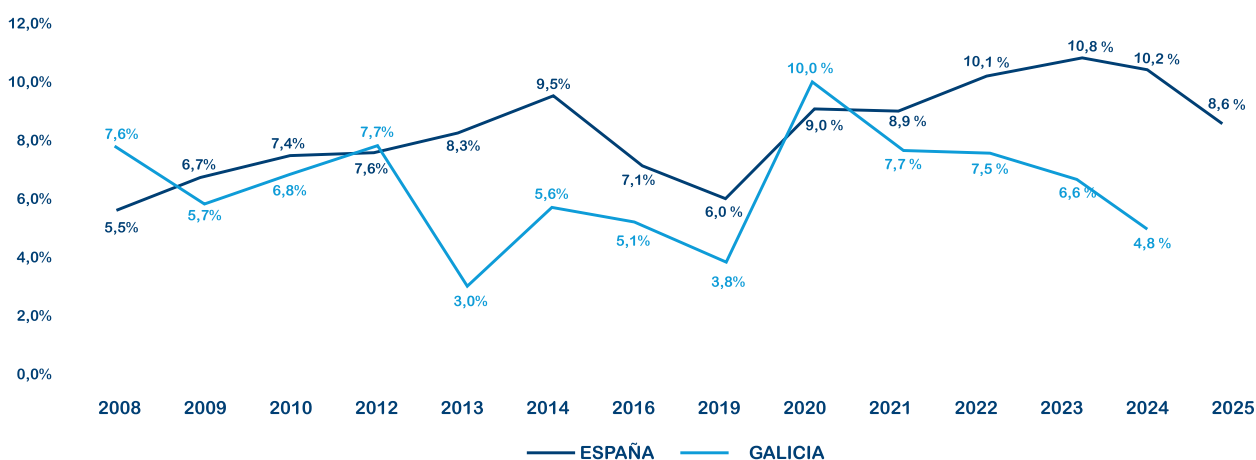
Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Non existen datos para a carencia material severa en Galicia para toda a serie histórica, pero si é posible analizar certa evolución ao longo dos anos. Tal e como pode verse na gráfica, Galicia presenta valores inferiores á media nacional ou, como moito, similares durante as épocas de maior crecemento da taxa.

O 2019 destaca por ser un dos anos coa taxa máis baixa, do 3,8 %, pero en cuestión dun ano incrementouse en máis de 6 puntos, ata o 10 %. Durante os dous anos posteriores, a taxa estabilizouse arredor do 7,5 %. Ata que en 2024 reduciuse ata o 4,8 %.

Para 2025 non hai datos das carencias materiais severas en Galicia para a infancia polo tamaño da mostra. O dato para o conxunto da poboación é do 7 % e aumentou en 2,1 puntos.

Figura 23. Evolución da carencia material severa infantil (indicador AROPE –Estratexia Europa 2020) España-Galicia (2008-2025)²¹



Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

21. Sen datos de 2011, 2015, 2017, 2018 e 2025.



Nas carencias materiais, aínda que non se cumpran os requisitos para ter carencia material severa –4 conceptos de 9–, o 44 % dos fogares con nenas, nenos e adolescentes sinalan, polo menos, dous conceptos, e o 22,3 %, polo menos, tres. Isto contrasta coa media nacional, que é do 35,7 % e 19,5 %, respectivamente.

Galicia adoita presentar valores nos ítems que compoñen a carencia material inferiores aos da media nacional. As excepcións son os indicadores “non pode permitirse ir de vacacións polo menos unha semana ao ano” e “non poden permitirse unha comida de carne, polo ou peixe cada dous días”, que son iguais á media.

De feito, é a rexión coas porcentaxes máis baixas de poboación infantil que vive en fogares que non poden permitirse coche (4,3 %) e que tiveron atrasos nos pagamentos da vivenda e nas compras (6,2 % e 9,1 %). Tamén ten a terceira taxa máis baixa en fogares que non poden afrontar gastos imprevistos (27,7 %).

No último ano, cabe destacar o incremento, en 2,6 puntos, dos fogares que non poden permitirse un ordenador persoal e, en 1,6 puntos, dos fogares con atrasos no pagamento da vivenda ou de compras. No lado contrario, diminúen en 3,5 puntos os fogares que non poden permitirse manter o fogar a unha temperatura adecuada e en 2,6 os que non poden permitirse vacacións.

Táboa 2. Indicadores da Carencia Material Severa (indicador AROPE – estratexia Europa 2020) España-Galicia (2025)



	España	Galicia
Atrasos no pagamento de gastos relacionados coa vivenda ou compras a prazos	18,2 %	9,1 %
Non pode permitirse vacacións	34,0 %	34,1 %
Non pode permitirse unha comida de carne, polo ou peixe cada dous días	5,6 %	5,4 %
Non ten capacidade para afrontar gastos imprevistos	42,0 %	27,7 %
Non pode permitirse manter o fogar a unha temperatura adecuada	15,5 %	11,4 %
Non ten coche	5,9 %	4,3 %
Atrasos no pagamento de gastos da vivenda principal	16,1 %	6,2 %
Non pode dispoñer dun ordenador persoal	8,4 %	7,0 %

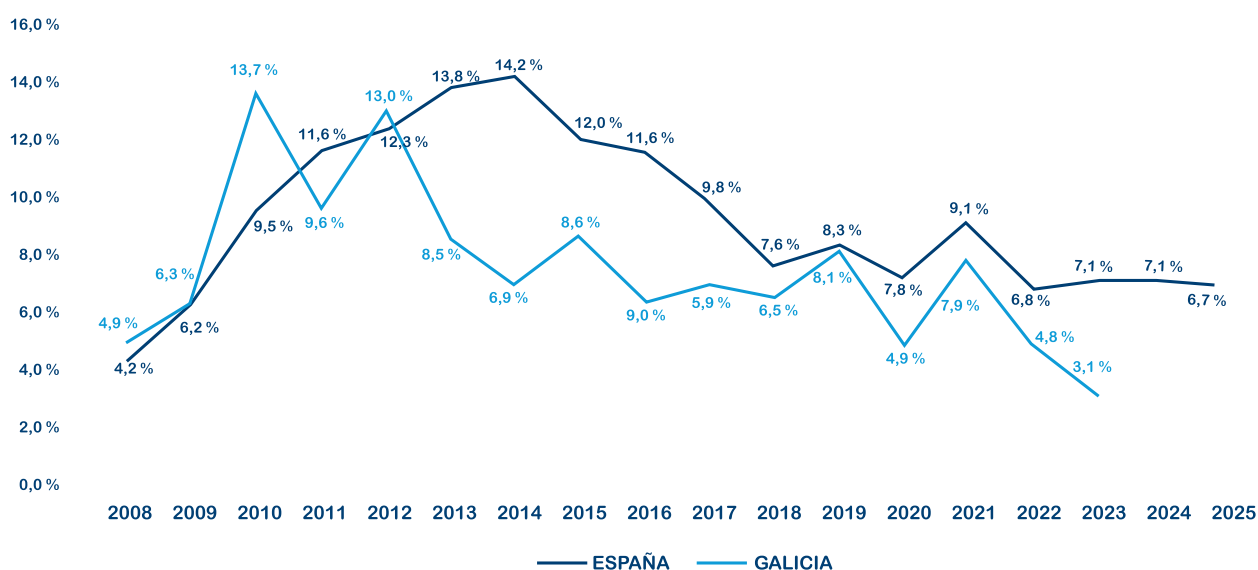
Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).



A Baixa Intensidade do traballo nos Fogares (BITH) con nenas e nenos menores de 18 anos mostra que Galicia ten tendencia a situarse por debaixo da media nacional, agás nos anos 2010 e 2012, cando se situou en valores arredor do 13 %. Entre 2016 e 2018 os datos estabilizáronse arredor do 6 %, para volver incrementarse en 2019 ata o 8,1 %. Nos anos seguintes houbo unha alternancia nos datos, que pasaban, en cuestión dun ano, de valores próximos ao 4 % a incrementos que se aproximaban ao 8 %. Con todo, en 2022 e 2023 a taxa comezou a descender paulatinamente e en 2023 chegou a ser a rexión coa menor taxa do país.

Debido á falta de mostra, non se pode calcular o BITH para as nenas, nenos e adolescentes. A taxa para o conxunto da poboación en Galicia é do 7,2 %, case un punto superior á de 2024.

Figura 24. Evolución da Baixa Intensidade do Traballo nos Fogares con menores de 18 anos (indicador AROPE–estratexia Europa 2020) España-Galicia (2008-2025)²²



Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

²². Sen datos de 2024 e 2025.

07

Conclusións





07 | Conclusións

O ano 2020 supuxo en Galicia un importante incremento de todos os seus valores. De feito, durante este ano alcanzou os seus máximos históricos en todos os datos que compoñen o AROPE entre a poboación infantil. Foi dos poucos anos nos que os datos da rexión superaron os da media nacional. A partir dese ano, Galicia comezou a mellorar os seus valores e a situarse entre as autonomías coas taxas máis baixas.

No ano 2024, Galicia alcanzou os datos máis baixos de AROPE: pobreza, pobreza severa e carencia material severa entre a infancia de toda a súa historia. **Con todo, no ano 2025 todas as súas taxas empeoraron:**

- **É a comunidade autónoma na que máis medra o AROPE, en 3,3 puntos, se ben mantén valores baixos; de feito, é a segunda rexión con menor taxa (19,3 %).**
- **Aumenta en 0,7 puntos a súa taxa de pobreza e posiciónase como a segunda autonomía cos datos máis baixos (14,2 %).** Con todo, se se mide polo limiar rexional, posiciónase como a rexión coa taxa máis baixa.
- **Incrementa a taxa de pobreza severa en 1,8 puntos, ata o 6,8 %.**

Para 2025 non se poden calcular as taxas de carencia material severa e de BITH para a infancia, pero é a rexión coas porcentaxes máis baixas de poboación infantil que vive en fogares que non poden permitirse coche (4,3 %) e que tiveron atrasos nos pagamentos da vivenda e nos de compras (6,2 % e 9,1 %).

Galicia mostra, en todos os indicadores do AROPE, datos máis baixos que en 2008 e que en 2015, ano a partir do cal se estiman as metas da Axenda 2030. De feito, Galicia é a única autonomía que presenta unha boa evolución para alcanzar o obxectivo dos ODS de reducir a pobreza e/ou exclusión social á metade para 2030, cunha diferenza de -0,1 puntos sobre o dato estimado para 2025, a pesar do incremento sufrido no último ano.



Táboa: Indicadores AROPE na infancia (E2020) España e Galicia (2008/2015/2020/2022-2025)

		2008	2015	2020	2022	2023	2024	2025
AROPE	España	30,1 %	34,4 %	31,1 %	32,2 %	33,9 %	34,1 %	33,2 %
	Galicia	32,5 %	28,8 %	33,5 %	24,9 %	25,8 %	16,0 %	19,3 %
Pobreza	España	27,3 %	29,6 %	27,4 %	27,8 %	28,9 %	29,2 %	28,4 %
	Galicia	25,4 %	24,5 %	29,7 %	20,9 %	21,2 %	13,5 %	14,2 %
Pobreza severa	España	12,0 %	16,7 %	14,1 %	13,5 %	13,7 %	14,1 %	12,5 %
	Galicia	6,6 %	8,1 %	14,5 %	8,5 %	10,3 %	5,0 %	6,8 %
CMS	España	5,5 %	9,1 %	9,0 %	10,1 %	10,8 %	10,2 %	8,6 %
	Galicia	7,6 %	sd	10,0 %	7,5 %	6,6 %	4,8 %	sd
BITH	España	4,2 %	12,0 %	7,2 %	6,8 %	7,1 %	7,1 %	6,7 %
	Galicia	4,9 %	8,6 %	4,9 %	4,8 %	3,1 %	sd	sd

Fonte: elaboración propia a partir dos microdatos da Enquisa de Condicións de Vida (INE).

Unha das explicacións á vulnerabilidade: nenas, nenos e adolescentes vivindo ao límite da pobreza

Tal e como se refire no apartado xeral -véxase o gráfico 11-, unha das explicacións sobre por que as taxas dos indicadores que compoñen o AROPE se incrementan ou descenden de maneira tan abrupta en cuestión dun ano para outro ten que ver coa cantidade de poboación infantil que se atopa xusto no bordo do limiar da pobreza e que, mantéñense nunha situación tan inestable que calquera pequeno cambio os move por riba ou por baixo do limiar, aínda que a súa realidade diaria siga sendo a mesma.

Para comprobar isto, calculouse a porcentaxe de poboación infantil que **se atopa por enriba e por debaixo do 3 % da mediana de ingresos do limiar da pobreza**.

O dato para Galicia é do 7,2 %, un dos máis altos de España. Isto supón máis de 25.000 nenas, nenos e adolescentes vivindo no límite da pobreza.

Á vista dos datos para Galicia, a Plataforma de Infancia, en coordinación coa Plataforma de Organizacións de Infancia de Galicia, propón as seguintes recomendacións:

- Garantir, a través de plans operativos específicos de Garantía Infantil que Galicia destine un **mínimo do 5 % dos recursos do Fondo Social Europeo + do marco plurianual 2021-2027 á redución da pobreza infantil**. Debe existir transparencia sobre os programas aos que se dirixen e realizarse a súa avaliación.



- **Priorizar nas políticas activas de emprego a pais, nais ou titores/as con fillos/as a cargo** e fomentar recursos de apoio que garantan a conciliación familiar e eviten a súa desprotección, sabendo que o emprego nunha familia é imprescindible para que os nenos, nenas e adolescentes teñan os recursos necesarios para garantir a cobertura das súas necesidades básicas.
- **Impulsar políticas e orzamentos específicos de vivenda con familias con fillos e fillas a cargo**, aumentando o acceso a vivendas públicas, creación dun parque público básico de emerxencia e procedementos para a prevención de desafiuzamentos.
- Avanzar na mellora da **Renda de Inclusión Social de Galicia (RISGA)** cara a unha renda garantida de cidadanía, corrixindo o escalamento do limiar de pobreza para poder incluír ao maior número de fogares vulnerables con fillos e fillas a cargo. Para iso, recoméndase modificar a Lei de Inclusión Social de Galicia, asegurando tanto unha simplificación burocrática na súa tramitación como unha adecuada complementariedade entre a RISGA e o Ingreso Mínimo Vital (IMV), para completar este último ata o limiar de pobreza relativa.
- Elaboración do **Plan de apoio ás familias monoparentais** para facer fronte aos elevados índices de pobreza que padecen e cumprir co establecido no artigo 40 da Lei de Impulso Demográfico de Galicia. Ademais, **apoiar especificamente ás familias con nenos, nenas e adolescentes a cargo con discapacidade**, permitíndolles normalizar a situación na que se atopan, aumentando o apoio social e económico.
- Dotar a administración dos **recursos necesarios para a tramitación dos procedementos de regularización de nenas, nenos e adolescentes migrantes**, mediante servizos externos ou xurídicos propios, asegurando a inexistencia de obstáculos administrativos para regularizar a súa situación xurídica, residencial e laboral, acelerando o acceso a axudas e a súa integración.
- **Aprobar un plan galego de acollida e inclusión dos nenos, nenas e adolescentes migrantes non acompañados**, con recursos, prazos, estándares de calidade, protocolos de coordinación interadministrativa e mecanismos de avaliación pública.
- Promover recursos e medidas para **compensar as desigualdades sociais no ámbito educativo**, poñendo en marcha un plan de choque contra o abandono e o fracaso escolar con medidas de orientación, apoio e reforzo educativo adaptadas ás necesidades do alumnado vulnerable, ademais de capacitacións á comunidade educativa sobre as necesidades de apoio a nenos, nenas e adolescentes con necesidades educativas especiais.
- Mellorar as **bolsas comedor** dos concellos, mediante a harmonización dos criterios en todos os municipios, e o seu acceso, de forma que exista un **sistema de tramos que beneficie as familias en función do seu nivel de renda**. Do mesmo xeito **incrementar o orzamento para chegar a todas as familias que o precisen e acelerar a tramitación destas bolsas** para as vulnerables con nenos e nenas a cargo.
- Asegurar o acceso universal a **actividades de ocio de tempo libre de carácter socioeducativo** ao longo de todo o ano. No caso do verán debe garantirse o acceso ao comedor escolar.



- **Apoiar a adquisición de libros de texto ou o acceso a actividades extraescolares** para reducir a fenda educativa, tendo todas e todos as mesmas oportunidades de participar en actividades que beneficien o seu desenvolvemento académico, social ou emocional.
- **Apoiar a adquisición de medios tecnolóxicos e conexión a internet** a nenas, nenos e adolescentes procedentes de familias en risco de exclusión ou de baixos recursos, ademais de apoialos nun uso seguro, crítico e responsable de internet.
- **Proporcionar apoios ás familias do rural** con nenos, nenas e adolescentes para que poidan cumprir coas súas responsabilidades de crianza, mediante unha mellora de infraestruturas de servizos básicos, transporte, comunicacións e apostar polo desenvolvemento da dixitalización para facer fronte á fenda dixital existente.
- **Realizar unha avaliación do sistema de protección á infancia para identificar e corrixir as carencias e incoherencias existentes** e reducir a ratio de expedientes por profesional nos Equipos Técnicos do Menor, co obxectivo de garantir un seguimento axeitado a unha toma de decisións máis áxil e eficaz sobre as situacións da infancia e adolescencia tutelada.
- **Reforzar o apoio ás familias en situación de vulnerabilidade para previr separacións e facilitar o retorno familiar.** Cando non sexa posible evitar esa separación, debe priorizarse o acollemento familiar fronte aos recursos residenciais, especialmente en menores de 6 anos. Estas medidas enmárcanse na Estratexia Estatal de Dereitos da Infancia e Adolescencia (2023-2030) e responden á necesidade de abordar factores estruturais desde unha responsabilidade compartida.



08 | Anexo: Siglas

AROE: At Risk Of Poverty or Social Exclusion (Risco de Pobreza e/ou Exclusión Social, véxase o capítulo de metodoloxía)

BITH: Baixa Intensidade do Traballo no Fogar (véxase o capítulo de metodoloxía)

C: Comunitat/Comunidade, referido ás Comunidades Autónomas de Valencia e Madrid

C.A: Comunidade Autónoma

C.F: Comunidade Foral, referido á Comunidade Foral de Navarra

CMS: Carencia material severa (véxase o capítulo de metodoloxía)

ECV: Enquisa de Condicións de Vida

GIE: Garantía Infantil Europea

IMV: Ingreso Mínimo Vital

INE: Instituto Nacional de Estatística

NNA: Nenos, nenas e adolescentes

OCDE: Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económicos

ODS: Obxectivos de Desenvolvemento Sostible

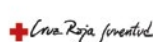
R: Rexión, referido á Rexión de Murcia

RMI: Rendas Mínimas de Inserción

UC: Unidade de consumo

UE: Unión Europea

Somos unha rede de máis de 70 organizacións de infancia





plataforma
de infancia
españa

SOMOS UNHA REDE DE MÁIS DE 70 ORGANIZACIÓNS DE INFANCIA

A nosa **misión** é protexer, promover e defender os dereitos dos nenos, nenas e adolescentes conforme a Convención sobre os Dereitos do Neno de Nacións Unidas.

A nosa **visión** é alcanzar o pleno cumprimento dos dereitos dos nenos, nenas e adolescentes, integrando o esforzo das organizacións de infancia e de todos os axentes sociais.

Financia



www.plataformadeinfancia.org

